WEEKBLAD

4 frank per nummer.

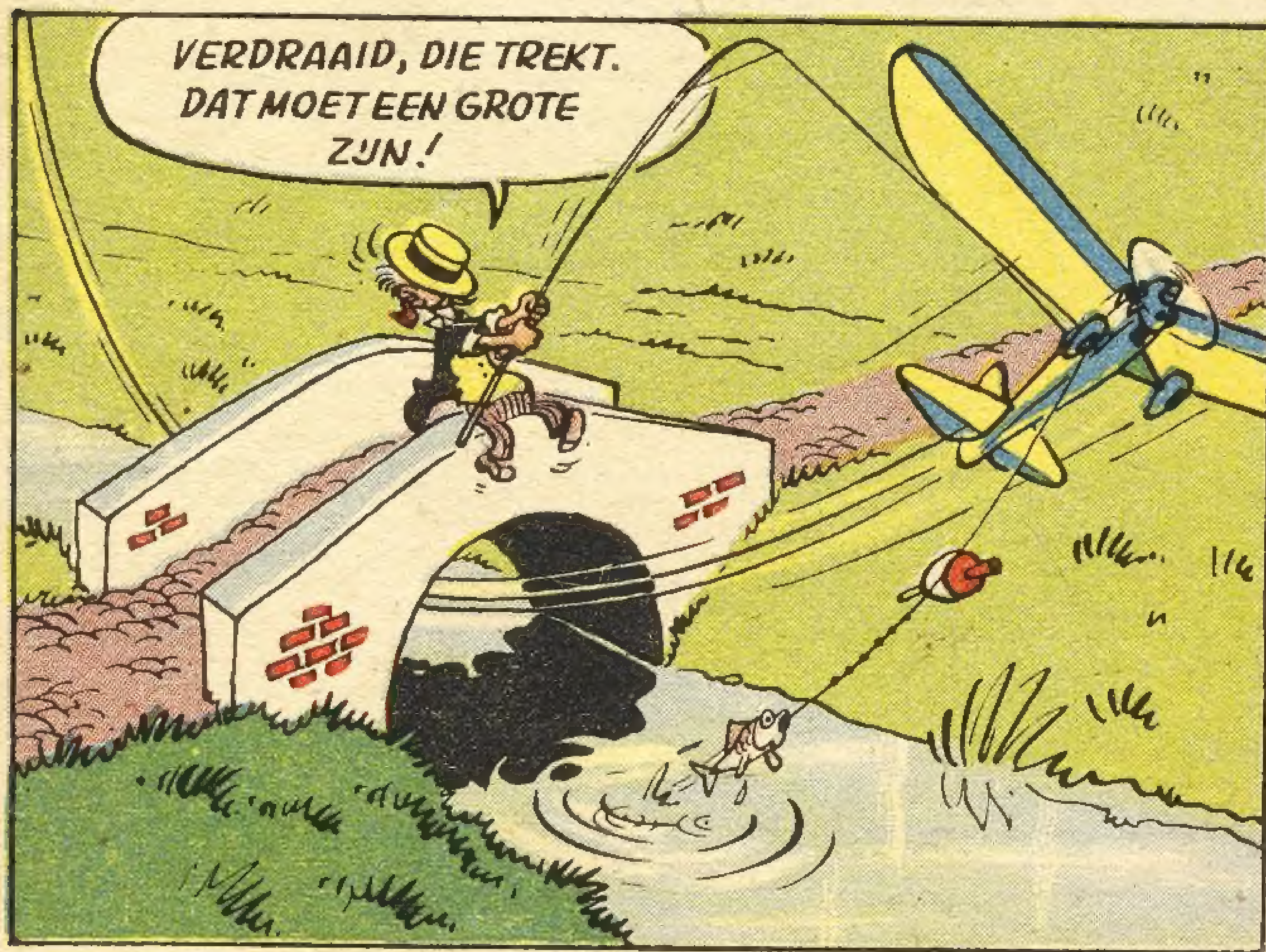

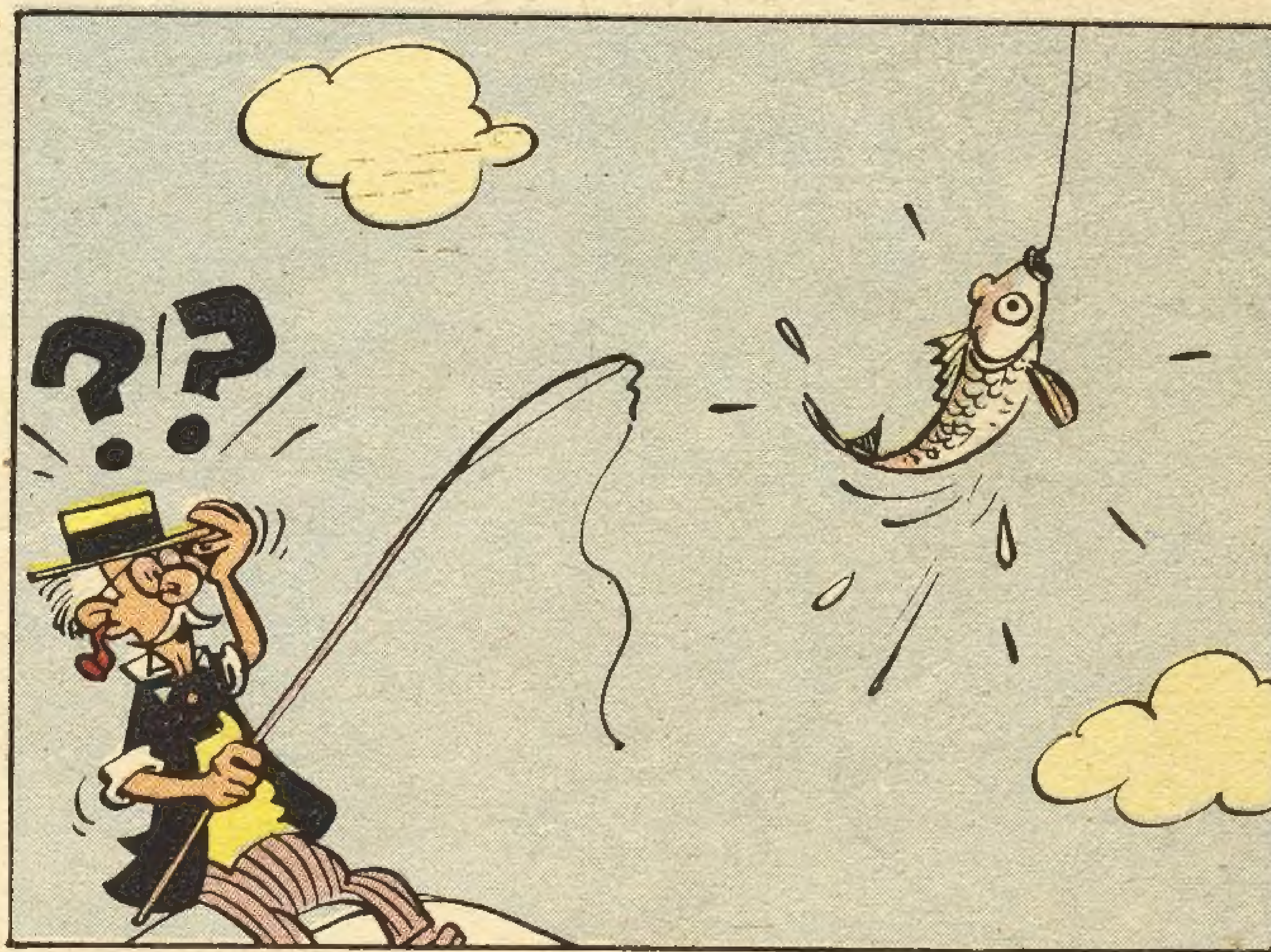
ROBBEDOES

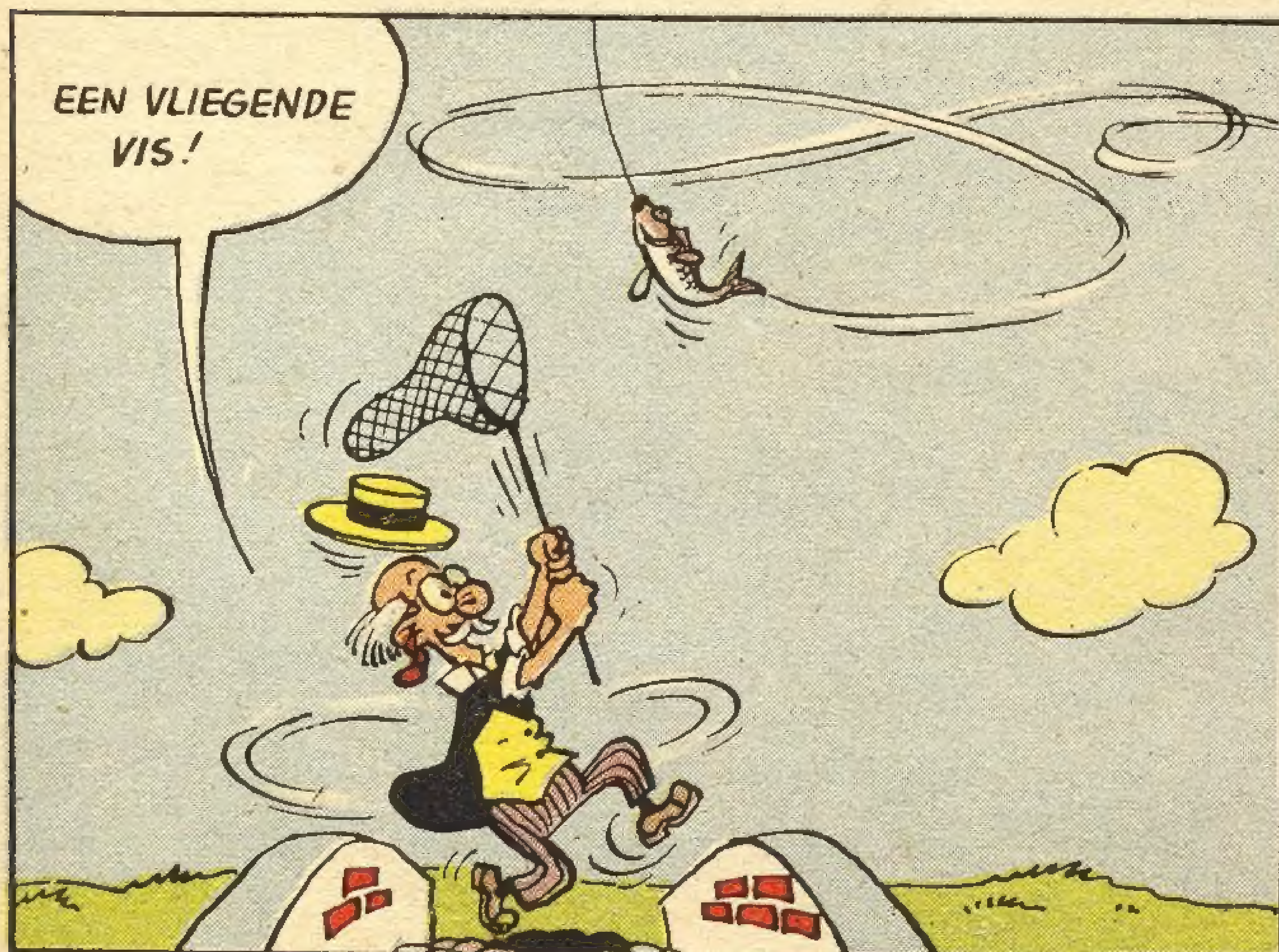
12e JAARGANG. — Nr. 543. — 24 AUGUSTUS 1950. — 24 BLZ.

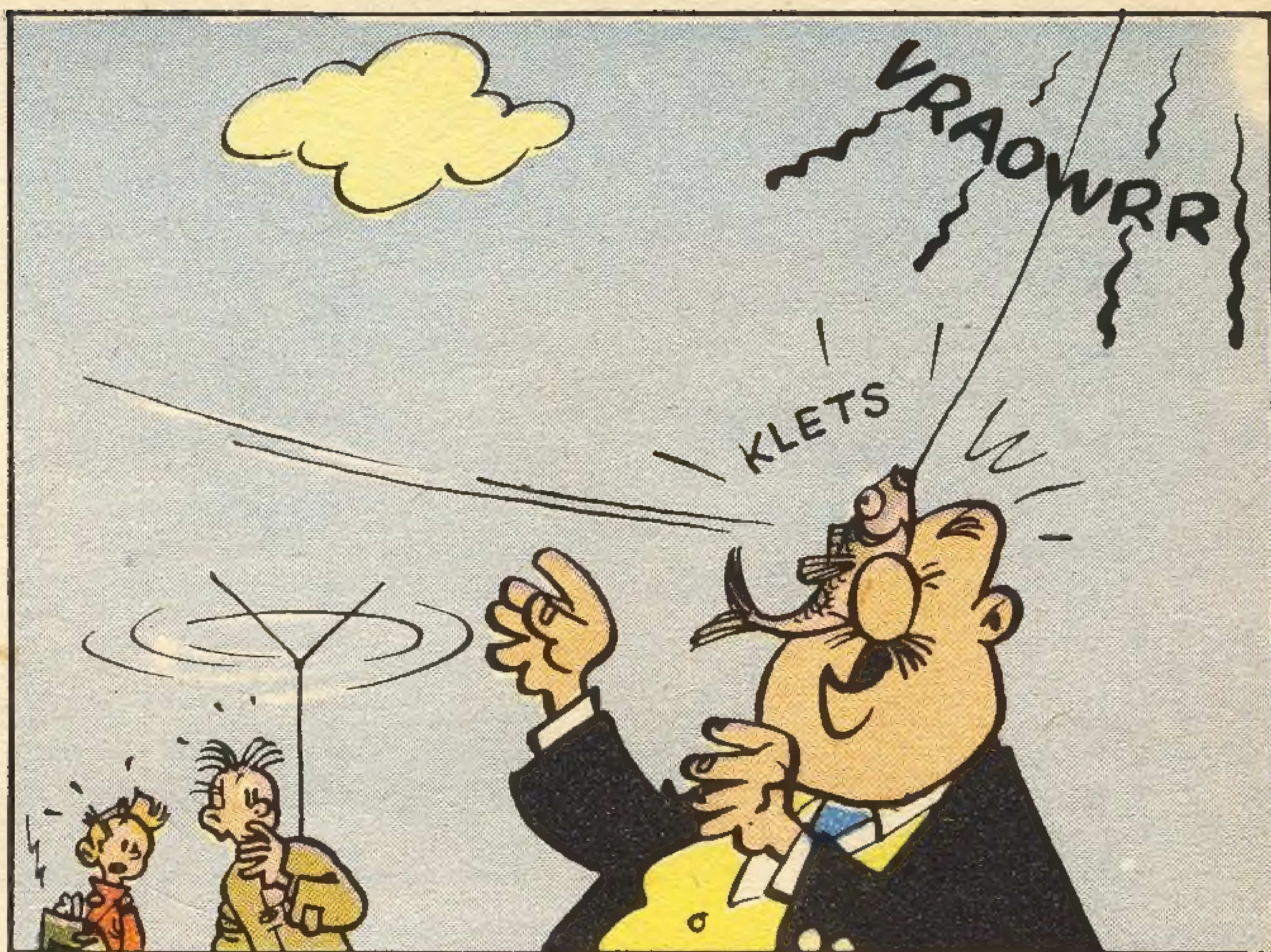

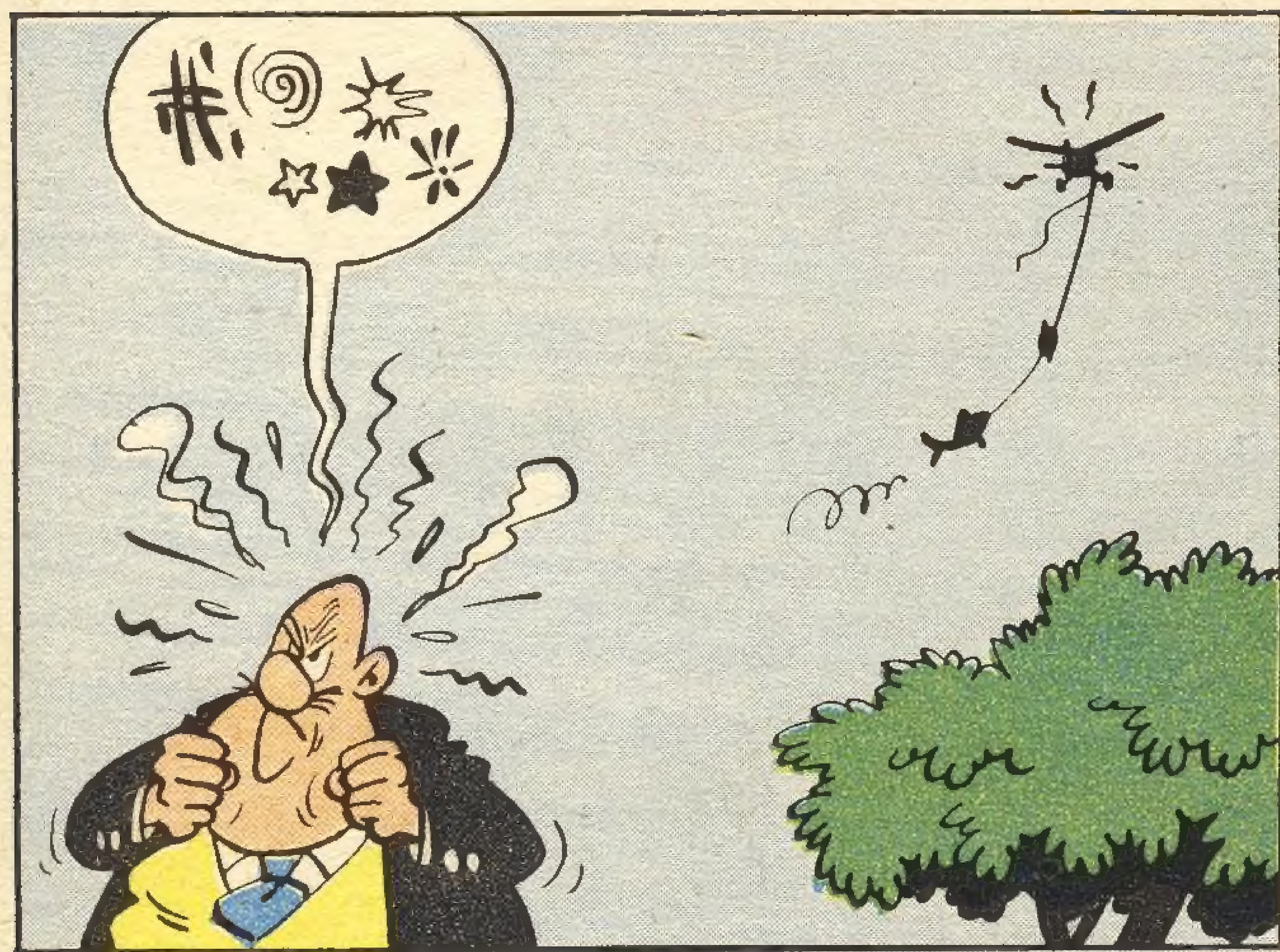

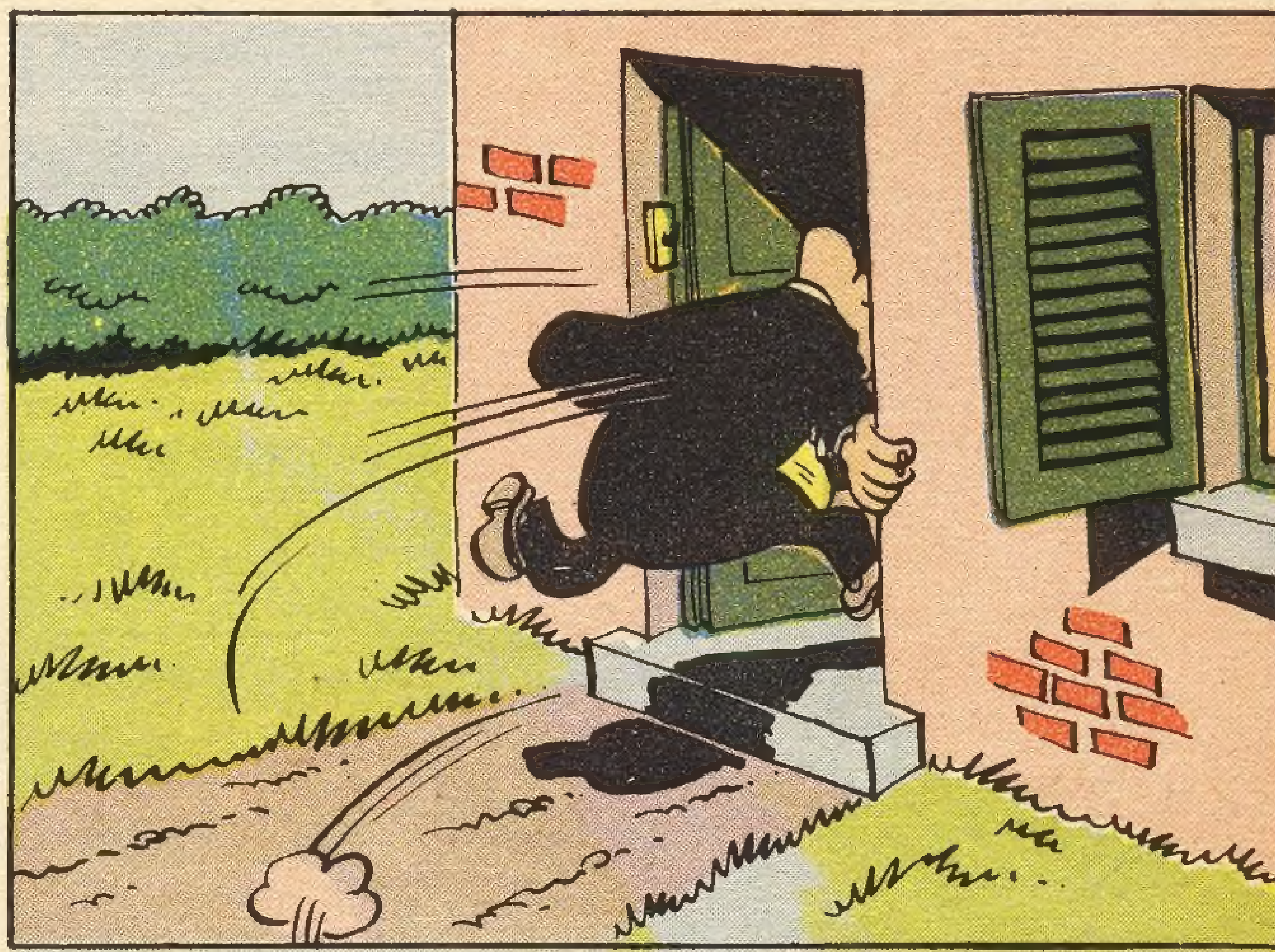

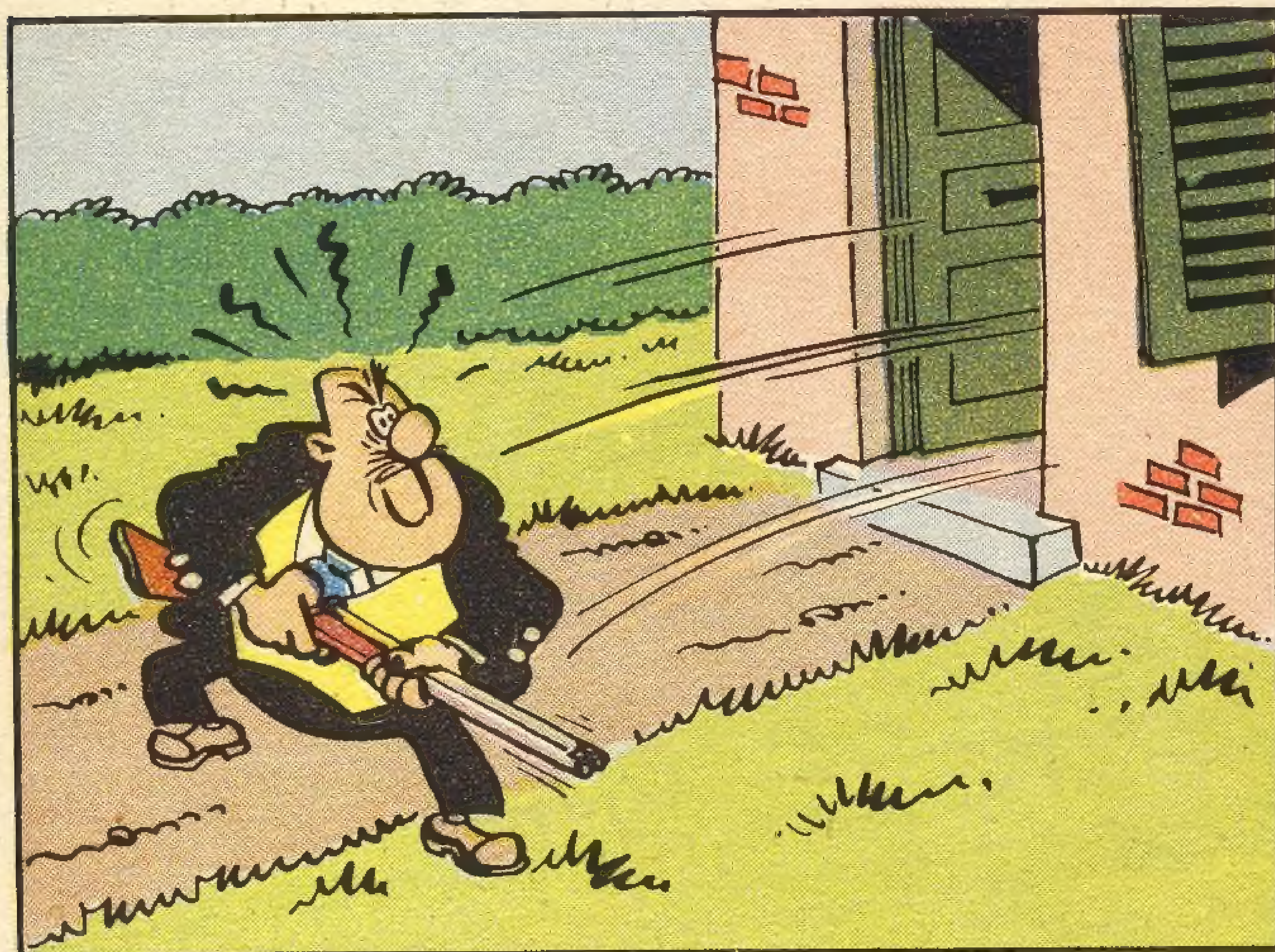

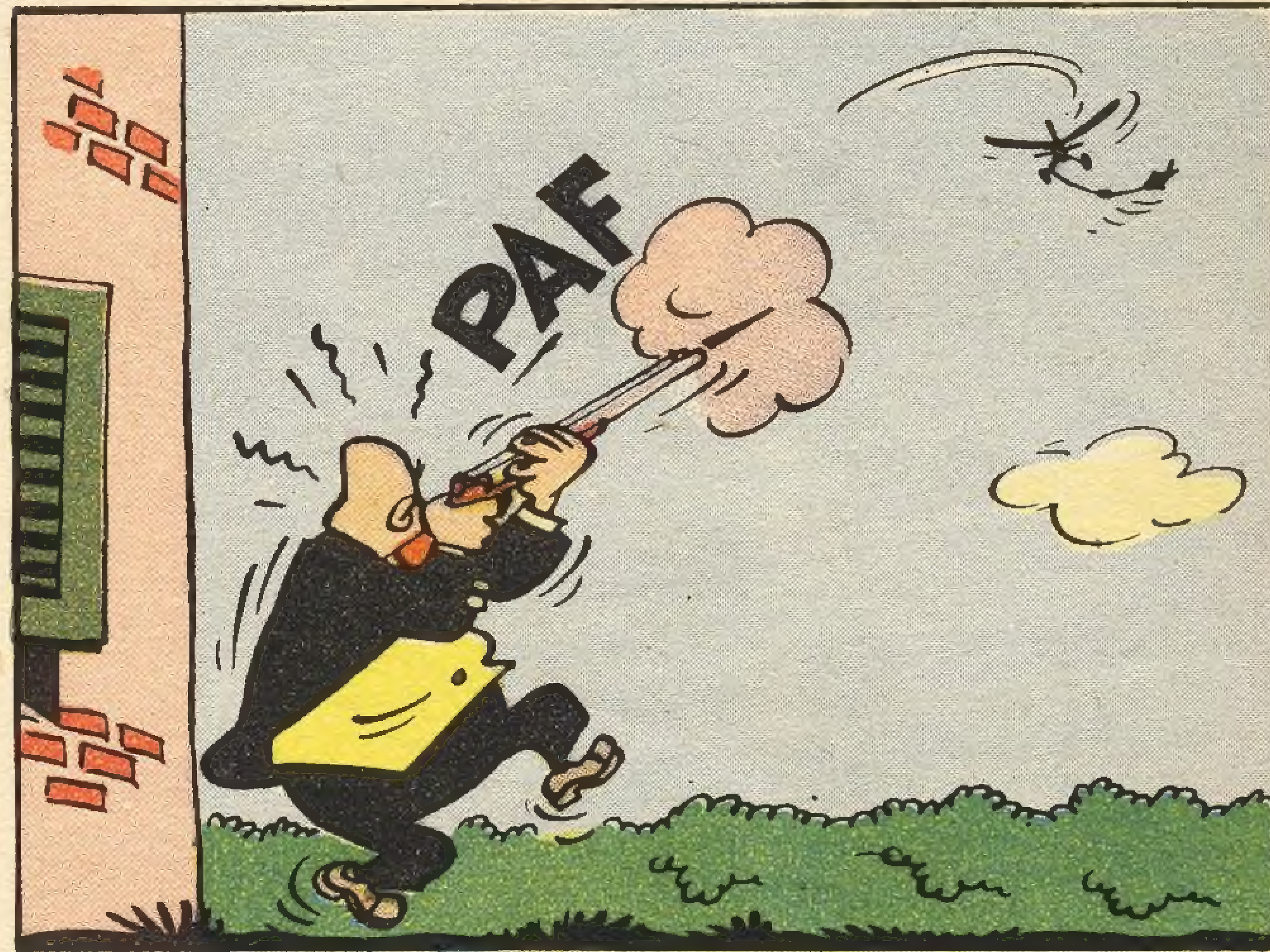

ALLE GOEIEDINGEN BESTAAN IN... HOEVEEL OOK WEER?
JULLIE NOG ALTIJD!

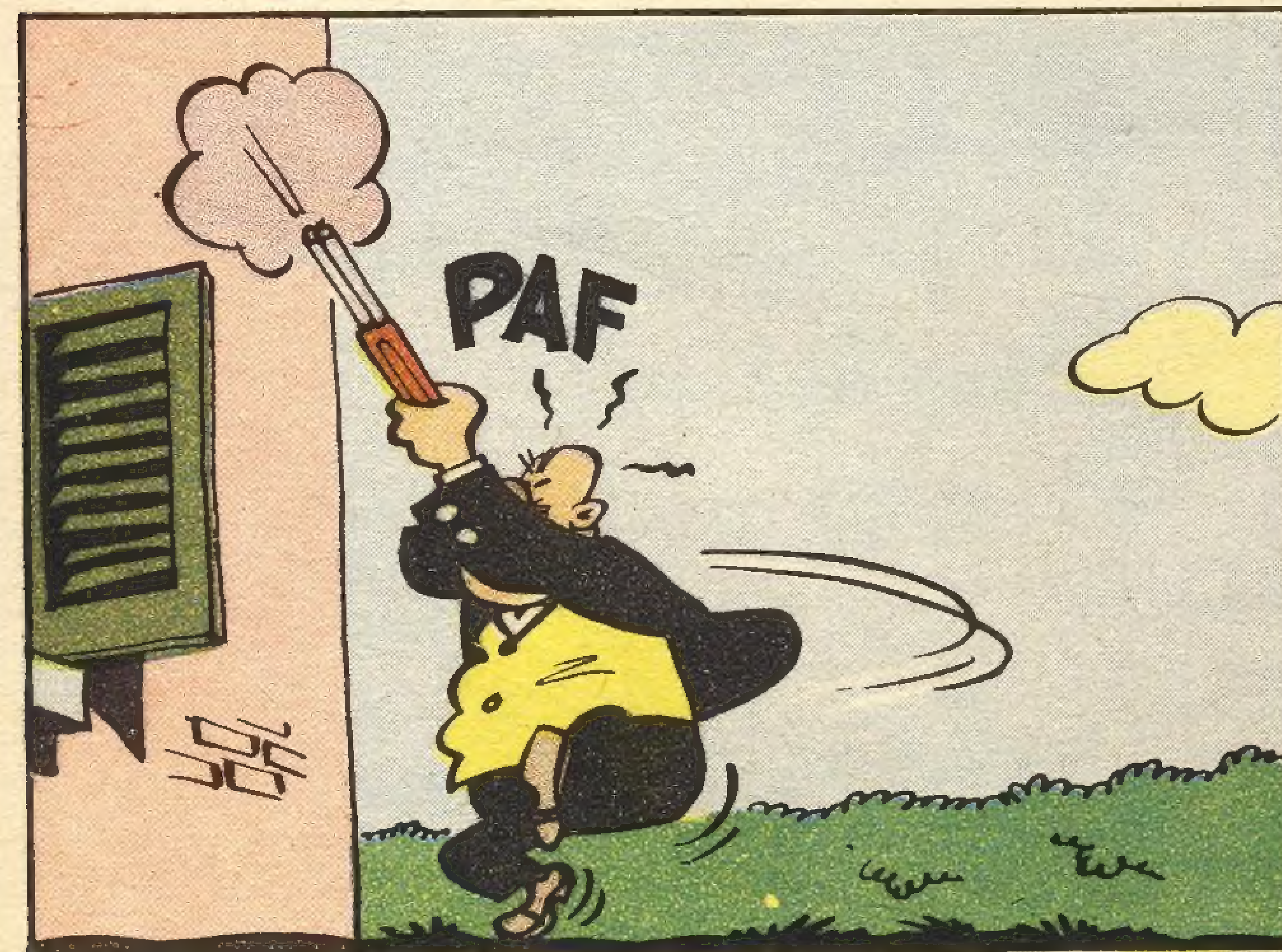

VRAOWRR
KLETS

PAF

PAF

10
EH... PRACHTIG SCHOT... NIET, INSPECTEUR?...

GOEIE DAG, VRIENDEN ALLEMAAL! VANDAAG HEB IK BIZONDER GOED NIEUWS TE MELDEN! DAT DOE IK ALTIJD MET VEEL GENOEGEN EN IK HOOP, DAT HET JULLIE NOG MEER GENOEGEN DOEN ZAL. WANT BINNENKORT BEGINNEN WE IN "ROBBEDOES" MET EEN NIEUWE GETEKENDE REEKS, MET DE ADEMBENEMENDE AVONTUREN VAN **PARSIVAL**, DE RIDDER VAN DE RONDE TAFEL.

WIE AL OOIT OVER PARSIVAL GEHOORD HEEFT, ZAL WEL BEGRIJPEN, DAT DEZE NIEUWE REEKS IETS HEEL BIZONDERS WORDEN ZAL.

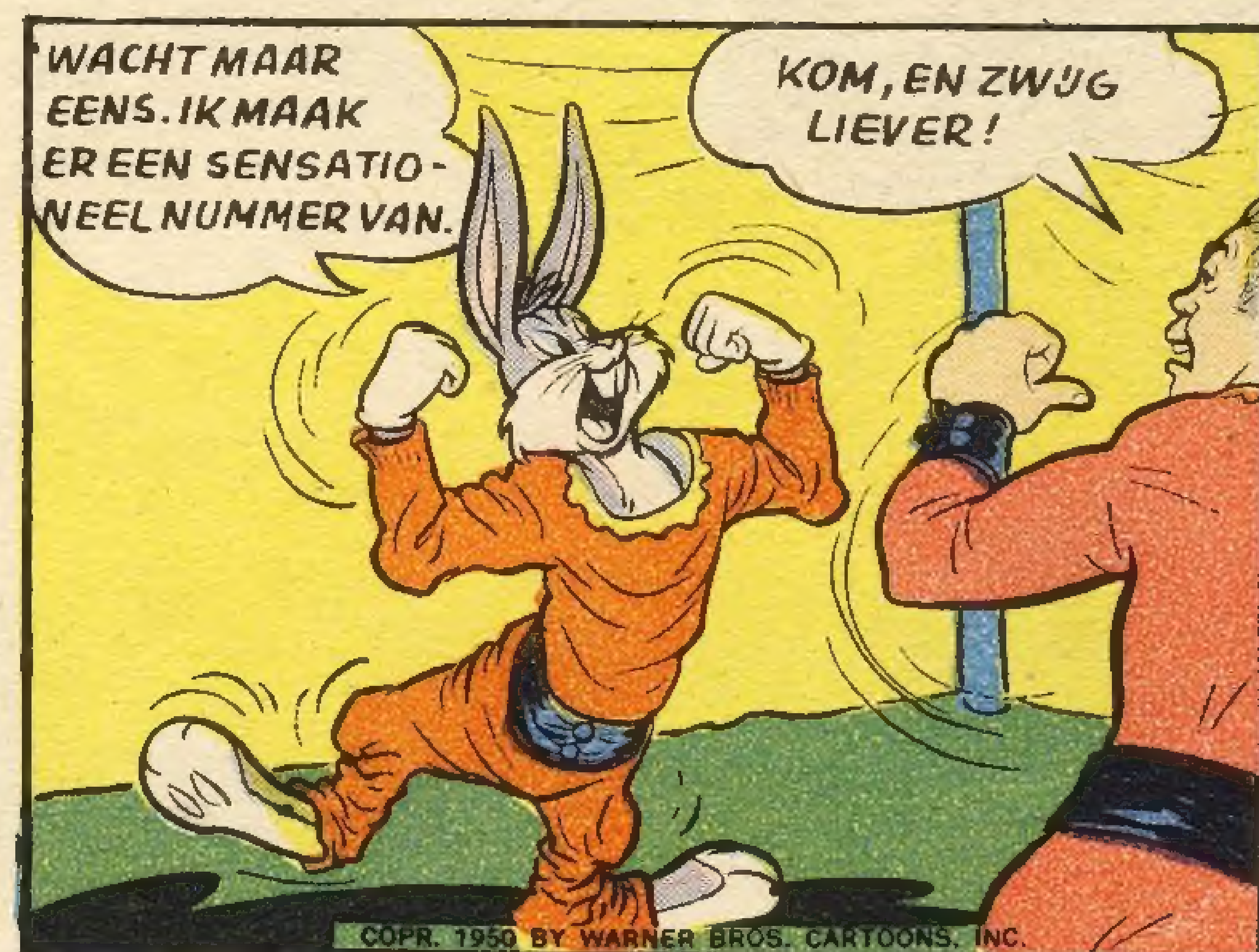

Een vreemde troon...

Menelik II, die van 1889 tot 1913 keizer van Ethiopië was, stelde er prijs op, zijn land zo spoedig en zo grondig mogelijk met de weldaden der moderne beschaving vertrouwd te maken.

Zo had hij op zekere dag horen spreken over de electrische stoel, waardoor ter dood veroordeelden op pijnloze wijze hun straf ondergingen.

Menelik liet dadelijk drie electrische stoelen bestellen in de Verenigde Staten.

De Amerikanen haastten zich om de bestelling uit te voeren, zodat Menelik zich al spoedig over de aankomst van de moderne executie-instrumenten mocht verheugen.

Pas toen gaf hij zich rekenschap van de flater, die hij begaan had. Er was namelijk nergens in Ethiopië electrische stroom, zodat de stoelen niet konden in werking gebracht worden!

De keizer besloot toen maar van de nood een deugd te maken en gaf twee stoelen weg aan vrienden, terwijl hij de derde in zijn paleis als troonzetel gebruikte.

Waarschijnlijk een troon, die enig in zijn soort is, denk je ook niet?

(41)

KORTE SAMENVATTING. — In de baai van Along wordt de jonk van de Maleise Kris overrompeld. Sangar is de enige overlevende van de bende. In een sampan wordt hij naar het hoofdkwartier van de geheime sekte van de Rose Olifant gebracht ; hij brengt de aanvoerder om het leven en neemt zijn plaats in. De strijd tegen de Rode Vleugel is in een nieuwe faze getreden. De Rode Vleugel keert naar Hanoï terug. Karel komt een Kris op het spoor, die temidden een vloot bootjes verdwijnt. Karel volgt hem, maar wordt door de handlangers van de Chinees overrompeld en naar de grotten van de Sekte van de Rose Olifant gebracht. Sangar wordt ontmaskerd en neemt de vlucht. Karel wordt door de Rose Olifant gevangen gehouden.

Een erge hinderpaal voor de jongens van de Rode Vleugel was, dat geen van hen ooit Sangars gezicht gezien had. En alleen Tsjeng en de Grote Baas hadden zijn stem gehoord. Ze zouden dus met een speciale flair begiftigd moeten zijn om hem te ontdekken. Of anders zou hij in gezelschap van z'n gevangene moeten zijn.

Joe was bezeten door een verbeten hoop. Hij had ergens een bootje ontdekt en voer langs de sampans, klom erop, deed alsof hij inlichtingen wilde vragen aan de inboorlingen, doorsnuffelde de dekken en wierp weinig discrete blikken in de ruimen. Maar tevergeefs. Wat later ging hij op de kaai staan, omdat een groot schip geladen werd.

Nog altijd niets.

Intussen zette de Grote Baas met z'n helicopter de opzoekingen voort. Hij was naar de plek gevlogen, waar de piraten de jonk van de Maleise Kris hadden aangevallen. Daar vloog hij in grote kringen rond en tuurde scherp uit.

De Grote Baas boog zich aan de ene kant uit het raampje, Henry aan

de andere kant. De piloot volgde nauwkeurig de aanwijzingen van de Baas en af en toe riep hij hen zelf een korte aanwijzing toe.

Plotseling signaleerde Henry :

— Drie mannen op de top van een eiland.

De piloot keek in de aangewezen richting en zei kort :

— Het eiland Fai-Tsi-Long.

De Grote Baas tuurde door zijn verrekijker. Een ogenblik keek hij scherp toe en dan beval hij :

— Naar hen zo vlug mogelijk, voor ze tijd hebben om te vluchten.

De piloot gehoorzaamde en als een valk, die zich op z'n prooi stort, dook de helicopter naar beneden, recht naar de hoogste top van het eiland.

Henry en de Grote Baas riepen, haast allebei tegelijk :

— Het is Karel ! Land onmiddellijk.

Het duurde echter nog een tijdje, voor de helicopter behoorlijk landen kon. Zou Karel het begrijpen ?... En zouden zijn twee bewakers hem niet meesleuren ?...

De Grote Baas zag door z'n verrekijker het eiland groter en groter worden. Hij deed het raampje open en begon met zijn arm te wuiven. Op het eilandje hadden Karel en de twee bewakers eerst verbaasd naar de helicopter staan kijken. Nieuwe hoop was plots in Karel opgekomen, maar de twee Chinezen waren wantrouwig...

— We moeten binnengaan.

— Binnengaan ? Waarom ?

— Dat toestel van politie zijn.

De Chinees nam een dreigende houding aan. De andere was achter Karel geslopen. Plotseling zag deze een gestalte, die zich uit het raampje gebogen had. Het toestel was nog tamelijk hoog, maar instinctief had Karel de Grote Baas herkend. Hij stormde vooruit en ramde met zijn hoofd in de buik van de Chinees. Brusk draaide hij zich om en ging dan op de andere los.

De helicopter kwam naderbij. Het was nu al duidelijk te merken, dat hij op het plateau wilde landen. Een van de Chinezen greep Karel bij zijn benen en trachtte hem omver te rukken, maar de jongen verdedigde zich als een razende. Hij greep een kei vast en slingerde hem naar de eerste Chinees, die moeizaam overeind kroop. De man stortte kreunend terug op de grond.

Op hetzelfde ogenblik werd ook Karel tegen de grond gerukt door zijn andere aanvaller, doch in een laatste krachtsinspanning gaf hij deze een mep op z'n neus. De greep verzwakte, Karel rukte zich los en stormde dan naar de plek, waar de helicopter aan het landen was. Een der Chinezen scharrelde overeind en begon wankelend achter hem aan te lopen. Plotseling knalden twee revolverschoten. De kogels gierden om het hoofd van de achtervolger en de man liet zich plat op de grond vallen.

Hij was gelukkig ongewapend en moest machteloos toezien, terwijl het toestel loodrecht landde.

De deur zwaaide open en Karel sprong de cockpit in.

— Gauw terug weg ! Onder het eiland zit een hele troep piraten.

Reeds huilde de schroef en langzaam steeg het toestel op. De Grote Baas en Henry schudden Karel duchtig de hand.

Toen Karel de rustige zee zag en de hemel en de jonken, die tussen de rose rotsen gleden, vroeg hij zich af, of hij heel dat avontuur niet gedroomd had, of het werkelijk waar was, dat hij, pas drie dagen geleden, nog de glibberige lijven van de slangen over zich voelde kruipen...

In enkele korte zinnen vertelde hij heel de geschiedenis, de ontmaskering van de Maleise Kris en diens vlucht.

— Dus, zei de Grote Baas, moet hij zich ergens in de omgeving schuil houden. Als ik het goed begrijp heeft hij dus zijn eigen bende ontbonden in de hoop, zich aan het hoofd te kunnen stellen van de sekte van de Rose Olifant. Nu hij èn door ons èn door de Rose Olifant achtervolgd wordt, heeft hij niemand meer, die hem beschermt.

Karel knikte. Sangar was weerloos en zou weldra verstrikt raken in het net als een dier, dat van alle kanten opgejaagd wordt.

— Heel de zaak is nu, z'n spoor te vinden en hem dan te achtervolgen, tot hij in onze handen valt.

HOOFDSTUK XXXX

TSJENG HEEFT GELUK

TSJENG zag er met zijn om de kuiten spannende broek en z'n losse bloes een echte koelie uit, zoals hij daar rondlummelde aan de ingang van de luchthaven van Hanoï.

Hij werkte geen slag. Want als hij zich door een passagier liet huren, zou hij mee naar binnen moeten gaan om z'n pakken te sjouwen van de weegschaal naar de doeane en van de doeane naar het vliegtuig. En intussen zou hij onmogelijk hebben kunnen zien, wie het vliegveld opging of verliet. Uren en uren slenterde hij zo al rond. Hij keek elke voorbijganger aan en verwijderde zich alleen, om af en toe verslag uit te brengen aan Jan en de laatste berichten te ontvangen.

Terwijl hij over het vliegplein stond te turen, hoorde hij iemand roepen :

— Hé, jij daar, koelie, dat is nu al de derde keer, dat ik je roep !

Hij draaide zich om en zag een heerschap staan, omringd door vier koffers. De reiziger wenkte ongeduldig. Tsjeng draaide zich om en deed alsof hij niets begrepen had. Hij liep fluitend verder.

Plotseling voelde hij een zware hand op z'n schouder, die hem door elkaar schudde. Tsjeng tuimelde bijna op de grond, doch hij herstelde spoedig z'n evenwicht en met vlammende ogen keek hij het ruwe individu aan.

Het was dezelfde van zo even. Hij zwaaide met een stok en beval :

— Vooruit, vlug wat. Neem die koffers op en kom met me mee.

Tsjeng had moeite om zijn uiterlijke kalmte te bewaren. Hij mocht geen schandaal verwekken aan de ingang van het vliegplein. Ze zouden hem weggejaagd hebben en waar stond hij dan ? Hij schudde langzaam z'n hoofd en mompelde :

— Ik geen koelie, meneer. Ik niet werken.

— Kan me niet schelen ! Voor mij zul je werken. Neem m'n bagage.

— Ik niet mogen, meneer. Ik op iemand wachten en niet mogen post verlaten.

— Dat laat me koud, spleetoog. Schiet wat op, ik heb geen tijd.

De man zwaaide vervaarlijk met z'n stok en Tsjeng deinsde een pas achteruit en verklaarde :

— Nee, ik mag niet.

Toen scheen alle luidruchtige boosheid de man ineens te verlaten. Hij siste tussen z'n op elkaar geklemde tanden :

— Neem onmiddellijk m'n bagage op, of ik zal je een afstraffing toedienen, die je nooit meer vergeet.

Tsjeng stond een ogenblik roerloos. De ontdekking nagelde hem aan de grond. Hij vroeg zich af, of hij zich niet vergiste... Maar nee, het was wel degelijk die stem... De stem, die hij al eens gehoord had. De stem van de gemaskerde bandiet, Sangar, de Maleise Kris. Nee, er was geen twijfel mogelijk. Tsjeng kende van Sangar alleen de stem, maar het was wel degelijk die sissende stem, die hij nu gehoord had. Daar voor hem stond de Maleise Kris !

Ineens veranderde Tsjeng helemaal van houding. Hij werd heel en al onderdanigheid en zei tranerig :

— Jij niet boos zijn, meneer. Ik onmiddellijk bagage nemen, onmiddellijk, en met je meegaan.

De ander draaide zich om en liep het hekje door. Zwoegend onder de koffers sukkelde Tsjeng hem achterna en door z'n hoofd warrelden plannen, het ene na het andere. Hij was er zeker van, dat hij met de Maleise Kris te doen had. Maar als hij, een doodgewone koelie, zomaar naar de overheden toe ging en stoutweg ver-

klaarde, dat hij de Maleise Kris ontmaskerd had, zouden ze hem natuurlijk uitlachen. Als hij hem nu verklikte, gaf hij hem een gelegenheid om te vluchten, om z'n spoor nog eens achter zich uit te wissen en misschien om Tsjeng vermoord achter te laten.

Traag naderde Tsjeng het winket. Hij moest er iets anders op vinden. Hij moest...

— Hier, meneer, uw kaartje voor Soerabaya en vijf en dertig kilo bagage. Het vliegtuig vertrekt over tien minuten. Wil u langs de doeane lopen ?

Soerabaya in Indonesië, dat was natuurlijk al een aanduiding voor Tsjeng. Maar hoe zou hij de aanduidingen benutten ?

De man deed hem teken, de bagage naar de doeane te sjouwen. Tsjeng lei ze op de lange tafel. De man stapte een ander bureau binnen, om zijn reispas te laten afstempelen.

Plots zag Tsjeng een telefoonhokje. Zou hij durven ?... Maar als de Maleise Kris hem daar ooit betrapte...

De deur van het hokje viel al achter hem dicht. Terwijl hij het nummer draaide, hield hij door het raampje de gang in het oog.

— Hallo, wil u me Jan doorgeven?

Jan kwam maar niet en de Maleise Kris kon ieder ogenblik het kantoor verlaten en uitkijken naar z'n koelie... Ha, eindelijk !

— Ben jij het, Jan ? Hier Tsjeng, luister eens...

— Ha, Tsjeng, ik ben blij, je aan de telefoon te hebben. Je mag je karweitje in de steek laten, kerel. De Grote Baas seint zo even, dat ze Karel gevonden en verlost hebben.

— Grote God, zwijg even. Ik heb de Maleise Kris gevonden. Hij is op het vliegplein. Hij vertrekt naar Soerabaya en ik...

De deur van het reispasbureau ging open. Tsjeng haakte aan en liet zich nu in een hoek van het hokje vallen. Hij had nog net de tijd, om de deur half open te duwen. Een ogenblik keek de Maleise Kris naar z'n bagage en dan keek hij rond om z'n koelie te zoeken. Hij zag hem in het deurgat van de telefoonkabine op de drempel zitten.

— Nee maar, heb je ooit zo'n luie vlegel gezien ! Vooruit, kerel, kom hier en scharrel m'n bagage op.

De doeaniers kwamen naderbij en doorsnuffelden even de koffers. Dan maakten ze er met krijt een groot wit kruis op. De Maleise Kris draaide zich naar z'n koelie en beval :

— Hop ! Draag dat naar het vliegtuig.

Een air-hostess wees naar het vliegtuig voor Soerabaya en Tsjeng bracht de koffers naar het bagageruim. Een ogenblik dacht Tsjeng er aan, op de vlucht te slaan met een koffer. Misschien zou dat het vertrek van de Maleise Kris nog even uit kunnen stellen. Misschien zou hij achter hem aan zitten en zou het vliegtuig zonder hem vertrekken. Misschien...

Maar de Kris verloor de koelie en z'n bagage niet uit het oog. Hij volgde Tsjeng, tot de koffers goed en wel geborgen waren. Dan haalde hij enkele geldstukjes te voorschijn en gooide ze Tsjeng toe. Zonder hem nog een blik te gunnen, draaide hij zich dan om en stak z'n reiskaartje uit. Dan verdween hij meteen in het vliegtuig.

Tsjeng kon er niettemin niet toe besluiten, het vliegplein te verlaten. Zeker, hij wist, dat de Grote Baas een lange arm had. Hij begreep ook,

(Zie vervolg bladz. 14.)

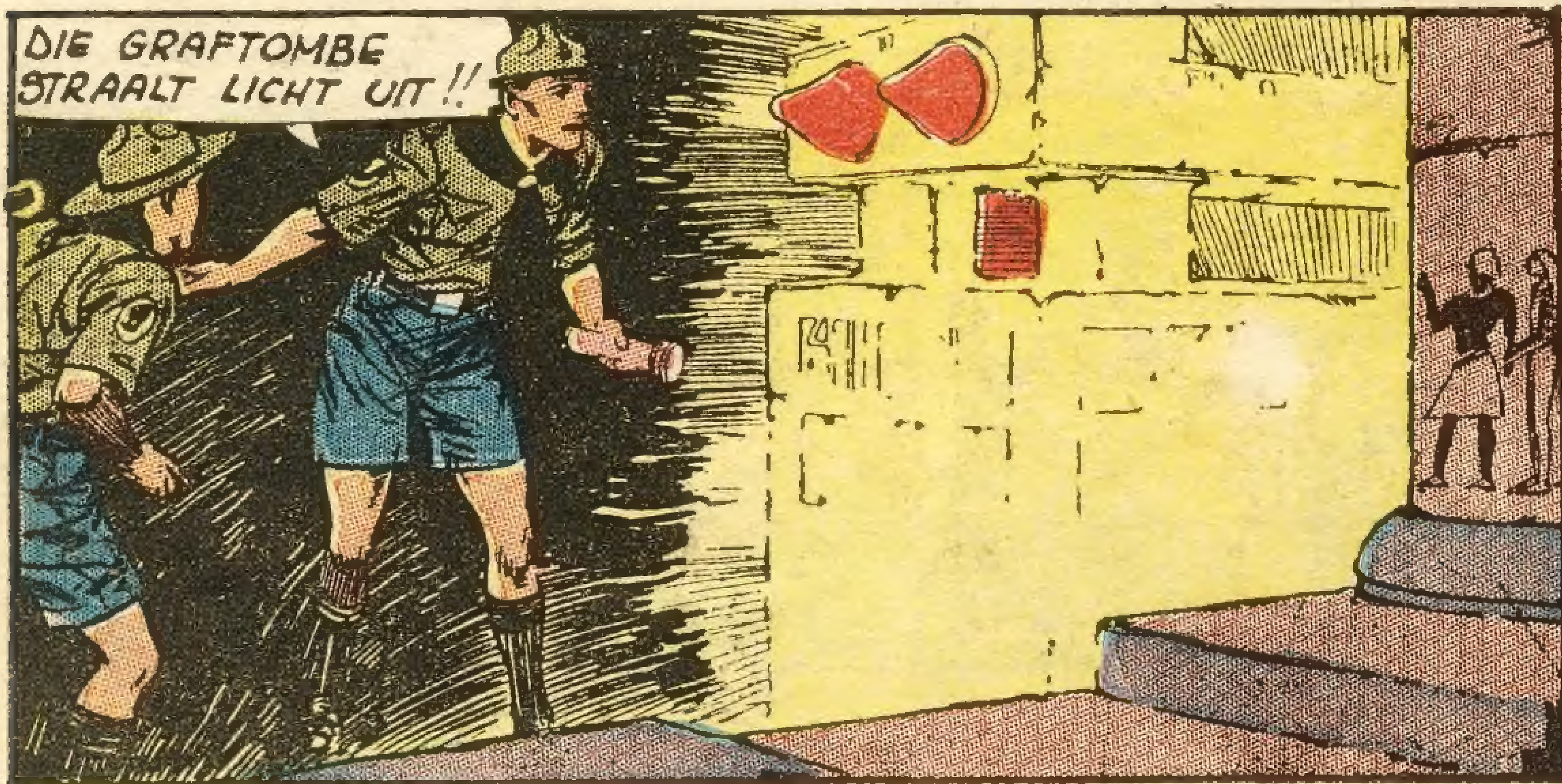
De Maleise Kris keek rond om z'n koelie te zoeken.

DE PATROELJE der Adelaren

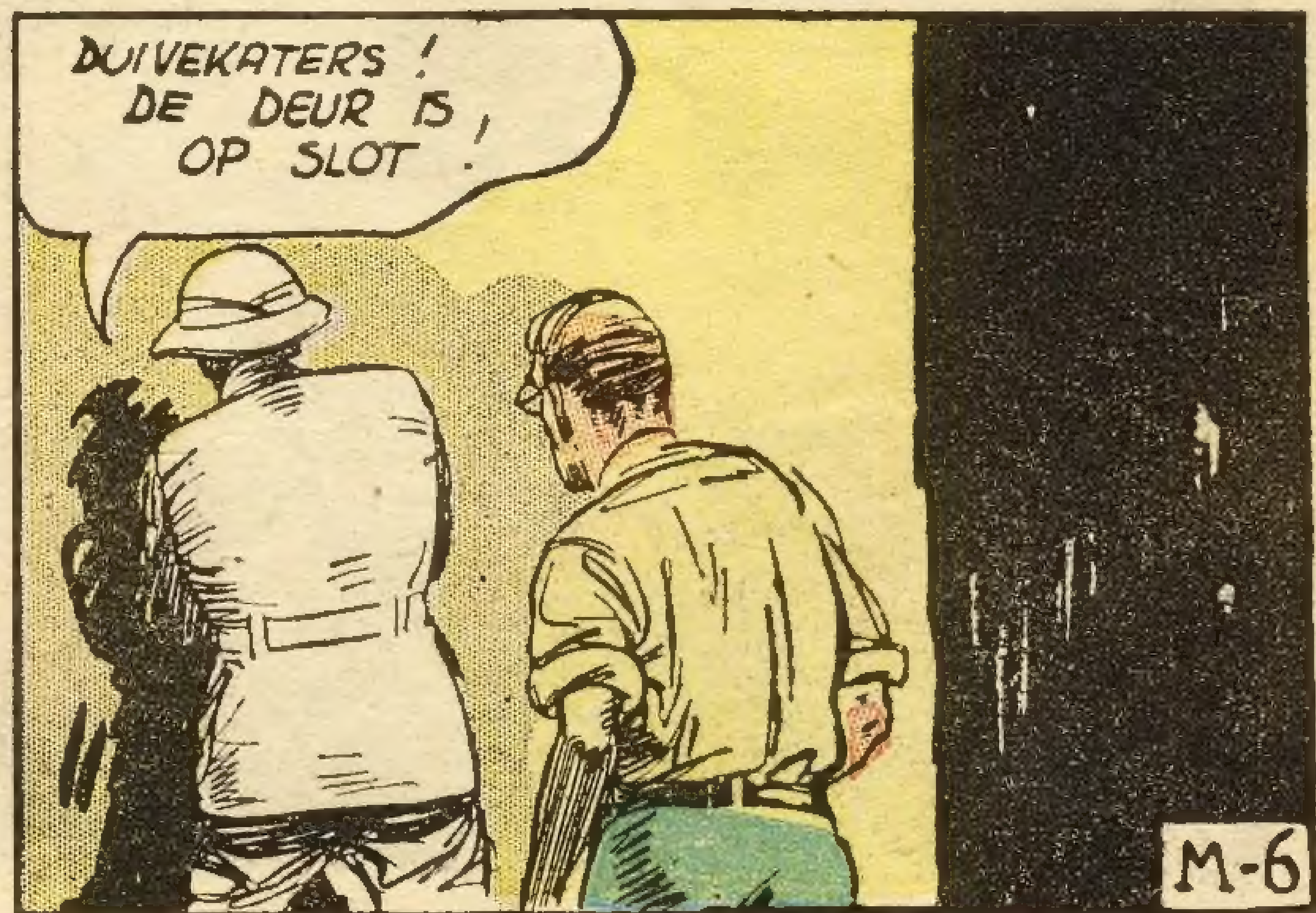

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

EEN ONGELIKTE HOND

Wie van jullie kent er Erps-Kwerps ?

Nee, niet de gemeente, maar mijn hond.

Een schat van een hondje, dat ik van een kennis gekregen heb. Helemaal zwart, met groene ogen. En daarbij een juweeltje van een pluimstaart, waar zeker een motortje in verborgen zit. Dat motortje werkt met suiker. Eén klontje suiker en daar schiet het motortje in gang. Nu mag je vooral niet denken, dat Erps-Kwerps een baatzuchtige gulzigaard is. Nee ; zo iemand is hij niet. Als hij je zijn genegenheid waardig keurt, dan zal hij ook zonder suiker veel van je gaan houden.

Je moet hem eens te keer zien gaan als ik 's avonds thuiskom. Hij rolt als dol over de grond, hij huppelt op zijn achterpoten rond, hij voert gekke danspasjes uit, hij stikt haast van het lachen en aangezien hij me niet om de hals kan vliegen, springt hij hoog tegen mijn benen op en bewerkt mijn broekspijpen met vriendelijke hapjes en andere onmiskenbare vriendschapsbetuigingen.

Die goeie Erps-Kwerps.

Samen zouden we de gelukkigste man en hondje ter wereld zijn, als Erps-Kwerps niet behept was met een lelijke ondeugd. Hij is dol op drukte en op een talrijk gezelschap.

En in plaats van in peis en vrede zijn dagen te slijten en zo een rustige oude dag af te wachten, gaat hij erg veel uit met weinig aanbevelenswaardige vrienden en komt op schandelijke uren weer thuis. Over die onhebbelijke gewoonte van Erps-Kwerps wil ik thans mijn hart uitstorten.

In het begin van vorige maand is het drama begonnen.

Die avond was Erps even naar buiten geslipt zoals gewoonlijk. Je weet hoe hondjes zijn ! Nu, op dat gebied had ik over hem helemaal geen klagen. Zo gauw hij klaar was met zijn boodschapje, kwam hij dadelijk weer naar binnen. Ook die avond gebeurde het. Hij blafte bescheiden aan de deur, om me te vragen, hem binnen te laten.

Ik opende de deur en stond verstomd te kijken. Erps was niet alleen. Een grote lobbes van een rosse hond was bij hem. Hij zag er geen kwaje jongen uit, maar zo dom als een nuchter kalf.

Maar ja, hij scheen goed bevriend te zijn met mijn Erps en ik voelde me zedelijk verplicht, hem aan de dis te nodigen.

Waar te eten is voor één hond, is ook te eten voor twee. Ik moet zeggen, dat de grote rosse het zich geen tweemaal liet vragen. In een handomdraai was hij klaar met zijn stuk worst en zo gauw als hij de aardappelen binnen had, was gewoon onbegrijpelijk. Na het souper bleef hij nog een beetje napraten met Erps, over ditjes en datjes, en ging toen naar huis.

De volgende avond was het nog eens hetzelfde spelletje. Erps had een Spaans mopshondje te eten gevraagd. De dag daarna waren het twee dashonden zonder veel opvoeding en drie dagen later kwam hij opdagen met een hele bende vrolijke, tamelijk ongemanierde honden, die mijn appartement stormenderhand bezetten, mijn zetels mishandelden, hun kluiven onder de piano gooiden en werkelijk misbruik maakten van mijn gastvrijheid.

Ik liet hen stilletjes begaan. Je begrijpt wel, dat ik Erps niet wilde vernederen in hun aanwezigheid.

Maar de volgende morgen liet ik hem in mijn toiletkamer komen voor een openhartig onderhoud.

— Over die grote rosse wil ik niet vitten, zei ik, en zelfs over het mopsje en de twee dassen zal ik maar zwijgen, hoewel je me natuurlijk tevoren had moeten waarschuwen, dat je vrienden zou meebrengen. Maar ik kan niet dulden, dat je op het onverwachts komt opduiken met een stelletje slecht opgevoede rekels, die heel mijn huis op stelten zetten.

Erps-Kwerps scheen nogal onder de indruk en verborg zijn staart tussen zijn poten.

— Ik wil je niet beletten, er een paar vriendjes op na te houden, besloot ik, maar ik meen toch het recht te hebben, toezicht te houden op je betrekkingen. En in elk geval moet je me voortaan een dag vooruit waarschuwen, als je van plan bent, iemand uit te nodigen. Zo kan de meid dan de nodige maatregelen treffen. Intussen blijven we natuurlijk beste vrienden.

Erps was op zijn teentjes getrapt. Voor zo'n klein hondje was dat niet netjes. Hij liep beteuterd weg en kwispelde verlegen met zijn staart. Toen ging hij in de canapee liggen en heel de dag was hij daar niet weg te krijgen. Ja, Erps was aan het pruilen.

De volgende morgen verwelkomde hij me niet, toen ik van de trap kwam. Ik riep hem, maar wie niet kwam, dat was Erps-Kwerps.

— Erps-Kwerps ! Erps-Kwerps ! riep ik met tranen in de stem en ik was bereid, hem alles te vergeven en zelfs de eerste stap te doen.

Maar hij bleef even onzichtbaar als de onzichtbare man.

Ik ondervroeg de kat en de goudvissen, maar kreeg geen antwoord. Ik begon me werkelijk ongerust te maken, toen op de deur werd geklopt.

Het was de papegaai van de concierge.

— Ik kom vanwege Erps-Kwerps, zei de papegaai.

Er schoot een krop in mijn keel.

— Wat is er ?... Heeft hij een ongeluk gehad ?... Is hij zwaar gewond ?

Nee, ik hoefde me niet ongerust te maken, verzekerde de papegaai mij. Erps-Kwerps liet me eenvoudig waarschuwen, dat hij er met enkele vrienden op uit getrokken was in de wagen van een kennis. Tijdens het week-end wilden ze kamperen in de bossen, maar 's Maandags tegen de middag zou hij zeker weer thuis zijn.

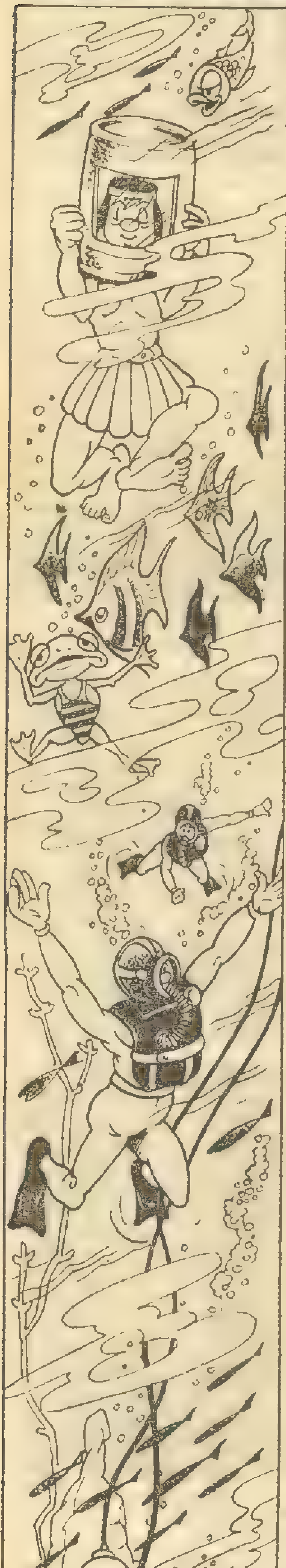
Stel je voor ! Hij ging kamperen en dat zonder eerst toelating te vragen. Werkelijk, die moderne honden drijven hun vrijheidszin te ver.

En ik vraag me in alle ernst af, of onze voorouders zo'n groot ongelijk hadden, als ze hun honden vastlegden aan een ketting.

A. L.

Jij zult er van verpaft staan, WILLY MERTENS uit Voortkapel, maar de duikersklok bestond reeds in de tijd van... Aristoteles ! Hij tenminste beschreef ze alsook een soort van duikershelm ! Stel je voor, zeg, bijna vierhonderd jaar voor onze tijdrekening ! Je moet je echter deze duikersklok, die maar een soort van primitieve bak was, niet voorstellen als een moderne duikersklok met al die instrumenten en machinerie bij !

De « eigenlijke » duikersklok, zoals ze enigszins gelijkt op deze die wij nu hebben, vinden wij voor het eerst beschreven bij de Wurzburger wiskundige Kasper Schott (1608-1666), maar... of ze ooit volgens zijn plannen gemaakt werd, staat nergens vermeld ! Sinclair beschreef echter in zijn « Ars nova et magna gravitates et levitatis » (1669) de duikersklok waarmee in 1588, door Pieter Pikmans, en in 1665 en 1687 de schatten van de « Onoverwinnelijke Vloot » werden opgehaald.

Ziezo, nu heb je het neusje van de zalm over de duikersklok !

Lang geleden vroeg mij FROG MAN uit Oostende eens één en ander over de Frog-men (kikvorsmannen). Hoe ik toen ook snuffelde of zocht, ik kon er weinig over ontdekken, maar nu weet ik al iets meer, hoor : de frog-men, voor onze rakkers die het niet moesten weten, zijn duikers met geen enkel schip of vlot verbonden, die luchtflessen bij zich hebben en die aan de ledematen kunstmatige vliezen hebben aangebracht om onder water snel te kunnen zwemmen, als een echte kikker !

Deze durvers, die beroemdheid verwierven in de tweede wereldoorlog om hun militaire prestaties in de dienst van de geallieerden, hebben een... antimagnetisch pak aan ! Zulks om de aantrekkingskracht van mijnen te ontgaan : het is jullie niet onbekend, dat een duiker, gewoonlijk nogal wat ijzer met zich voert !

Op de rug hebben zij flessen met een verhoogd zuurstofgehalte. Inhoud en druk van de flessen, alsook hun aantal, is wisselvallig. Met deze verdichte zuurstof is het echter een raar geval. Wij zouden geneigd zijn, te denken : hoe meer zuurstof hoe gezonder. Mis, hoor ! Bij een hoge zuurstofconcentratie wordt dit zo geroemde gas zelfs giftig !

Neen, men heeft er iets anders op gevonden : de samengeperste lucht wordt eerst terug op normale drukking gebracht, dan ingeademd, en de uitgeademde lucht gaat niet verloren, maar wordt terug opgezogen en door een koolzuurbindend middel gevoerd, dat dus het koolzuur uit deze slechte lucht opslorpt en omzet tot koolstof en tot zuurstof, die terug kan ingeademd worden : net gelijk de planten het steeds voor ons gedaan hebben ! Koolzuur inademen en zuurstof uitademen ! Zo kan een frog-man het lang onder water uithouden en zich, los van alle kabels of gummislangen, vrij bewegen en verplaatsen.

Toch zijn ook nog de oudere duikmethoden in gebruik : de oudste was zelfs het naakt duiken van de sponzen- en parelvangers. Deze lui hebben de zich formidabele eigenschap aangekweekt twee, drie en meer minuten onder water te kunnen blijven en er te werken, waarna ze met hun vangst terug naar de oppervlakte zwemmen ! Dat is wel de oudste manier van duiken !

In onze streken heeft men het lang gedaan met het duikerspak in geolied lijnwaad of in rubber, voorzien van de duikershelm in dewelke de gummislang uitmondt die de lucht aanvoert, welke van boven wordt aangepompt. Hoe dieper de man duiken moet, des te zwaarder moet hij wegen : vandaar die zware loden robotvoeten ! En hoe sterker zijn pak ook tegen de waterdruk moet bestand zijn : in plaats van een pak wordt het dan al spoedig een soort van ketel of van harnas met borststuk en aan de ledematen stellen van metalen ringen, een mechanische waterduivel !

Het vak van duiker is zeer ongezond en men moet al van een zeer taaie constitutie zijn om het vol te houden : hart en ademhalingsorganen moeten van de bovenste plank zijn !

Na een lange tijd op een merkelijke diepte te hebben verbleven, zijn het bloed en de weefsels oververzadigd van stikstof, bij de stijging nu vormt deze stikstof in het lichaam blaasjes, wat een zeer pijnlijk gevoel verwekt : de « caisson »-ziekte (van het woord caisson, het Frans voor duikersklok). Zou men nu de duiker te snel ophalen, dan zouden deze blaasjes springen, wat voor hem noodlottig zijn zou. Daarom haalt men de duikers zeer traag op. Zo heeft de opgehoopte stikstof tijd om vrij te komen. Nog kan het dan gebeuren, dat een duiker caisson-ziekte heeft. Hij moet dan onmiddellijk in een recompressieketel ! In deze afgesloten ruimte brengt men dezelfde spanning als er heerst op de diepte, waar de man vandaan komt, zeer traag wordt deze dan gebracht op de normale spanning, wat drie tot vier uur tijd vraagt !

Wisten jullie, dat een duiker, die ongeveer een half uur op een diepte van vijftig meter gewerkt heeft... minstens honderd en één minuut nodig heeft om opgehaald te worden, laat ons dus zeggen bijna twee uur ! ?

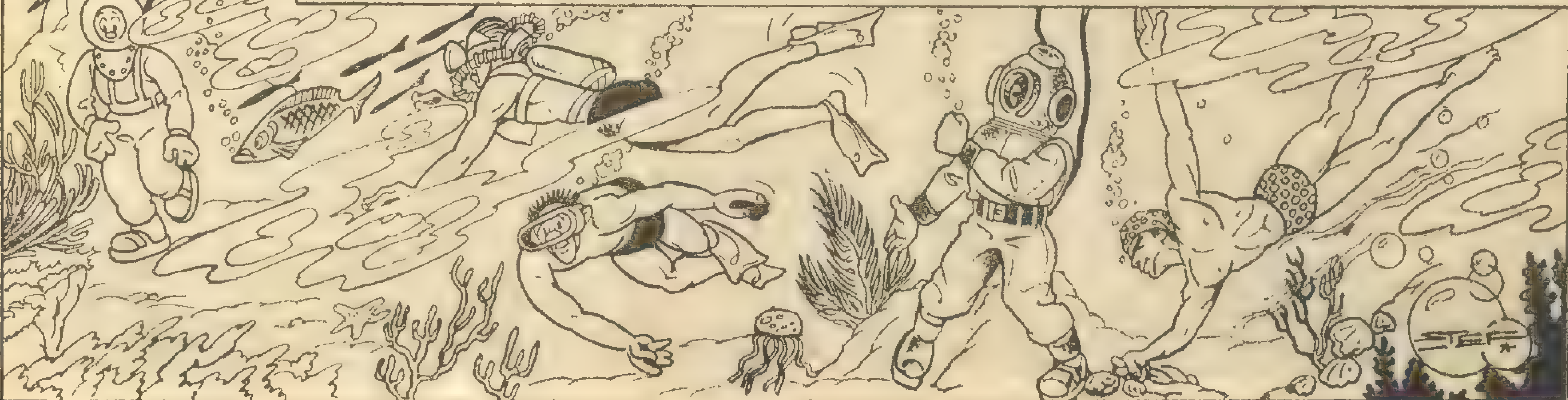
En dan is vijftig meter nog lang geen record ! Maar over record gesproken — en daarmee wil ik eindigen — het wereldrecord diepduiken staat op naam van Bollard (Britse Marine) : in 1948 dook de man eventjes honderd acht en zestig meter... Of hij daarna caissonkwaal had, wordt niet vermeld !

Maar nu naar Sjarel de Zetter !

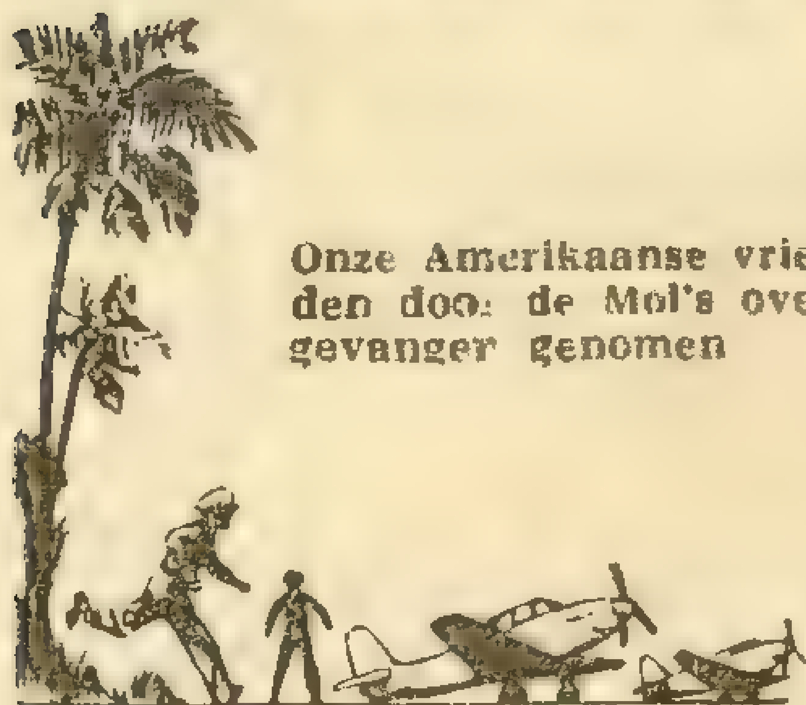
Met Robbedoes vooruit en vooraan !

Je trouwe aartsrakker,

SNUFFELTJE.

De Zwarte Draak

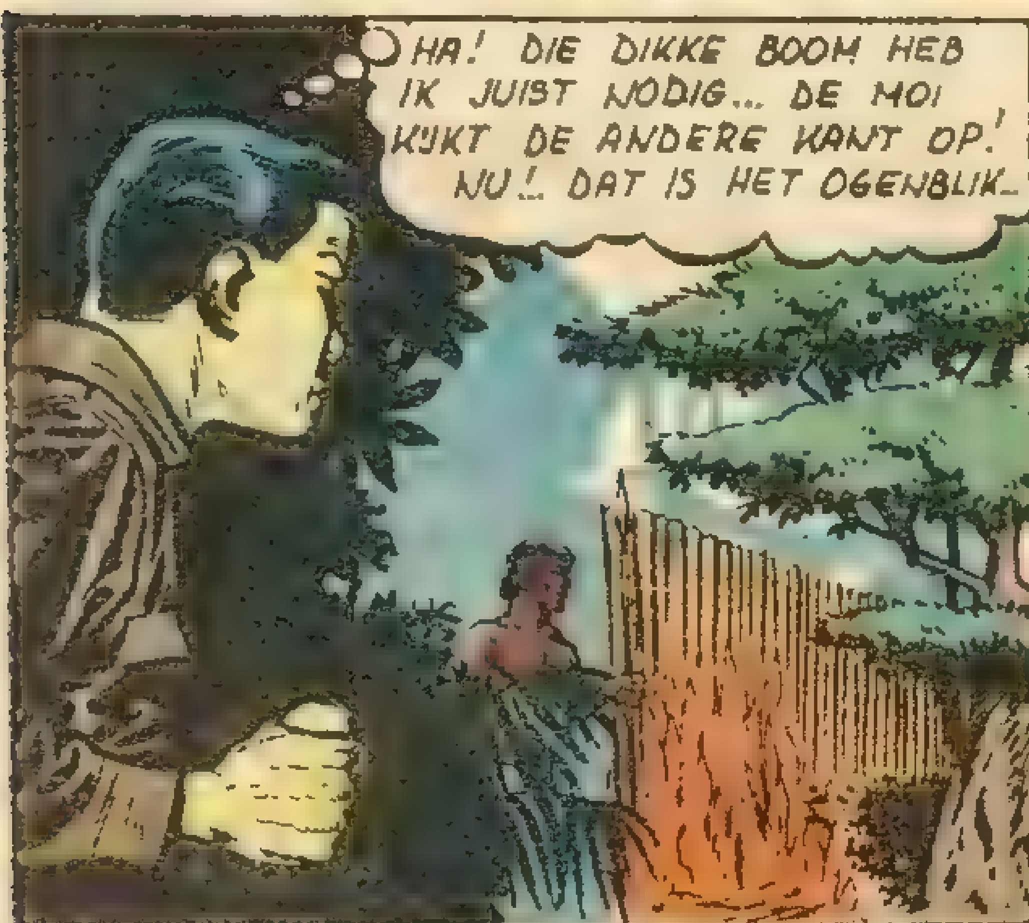
Onze Amerikaanse vrienden worden door de Mol's overvallen en gevangen genomen

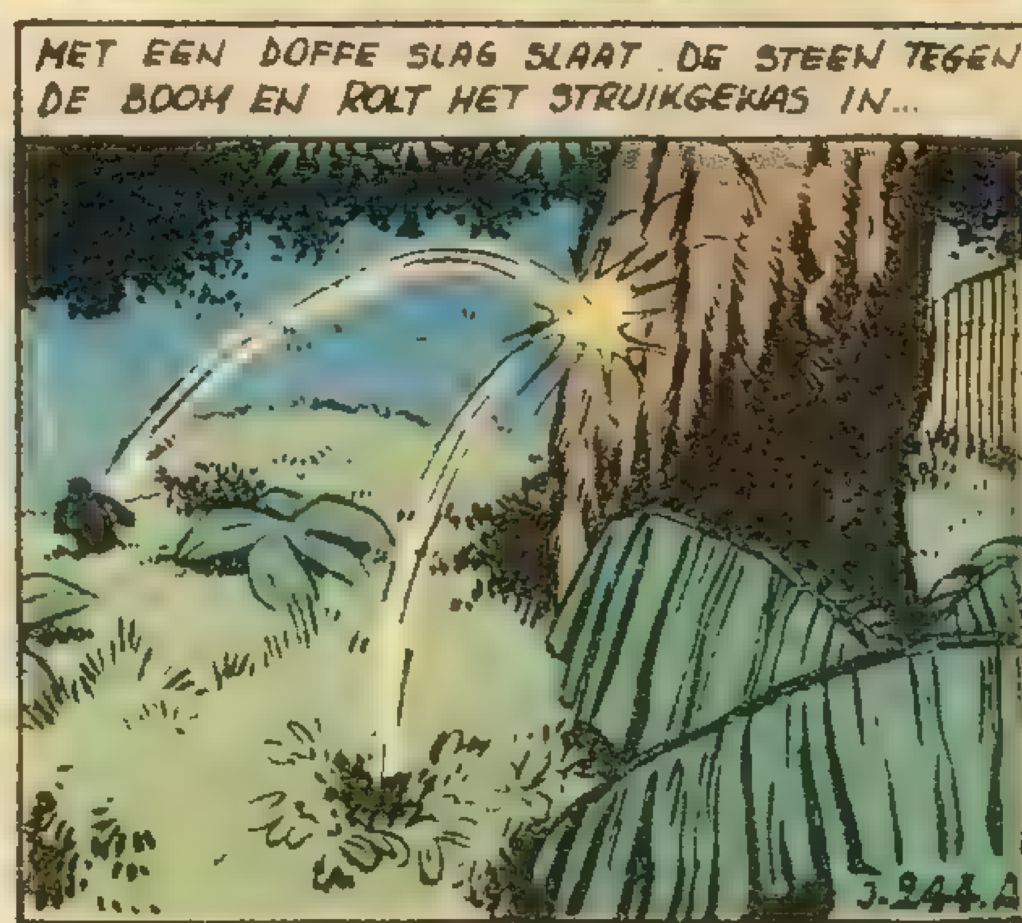

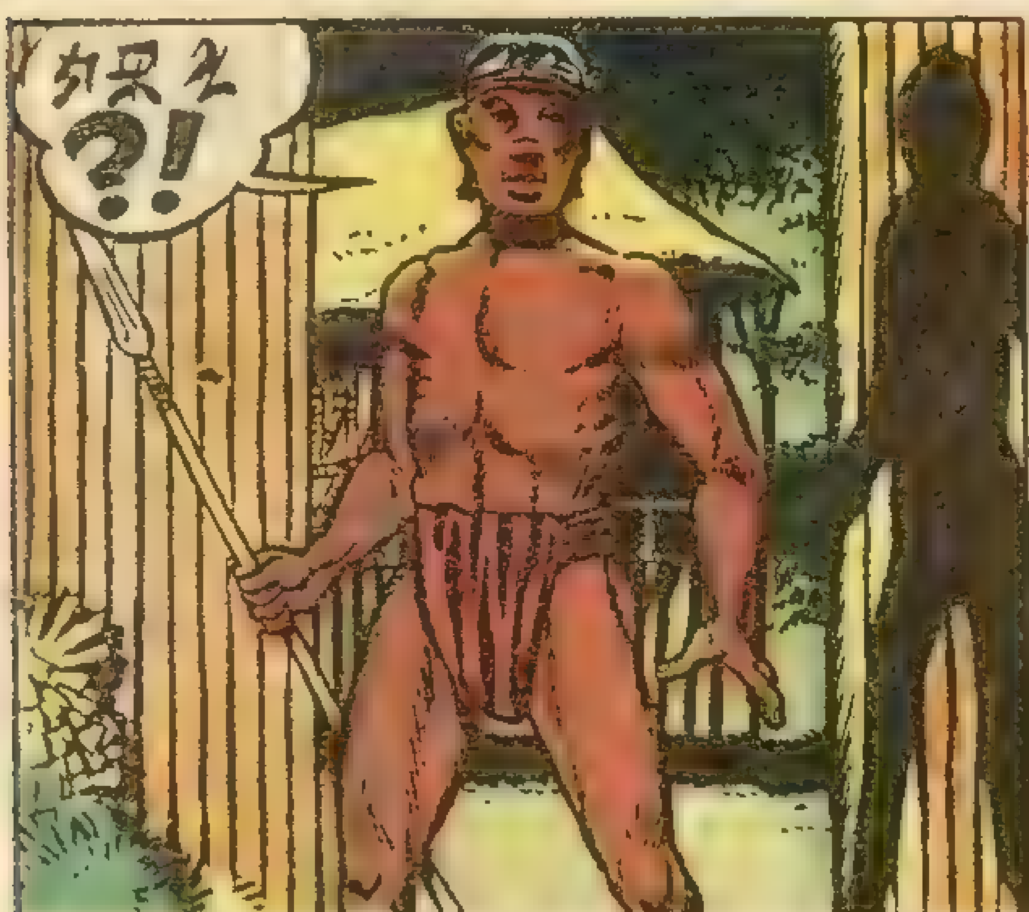

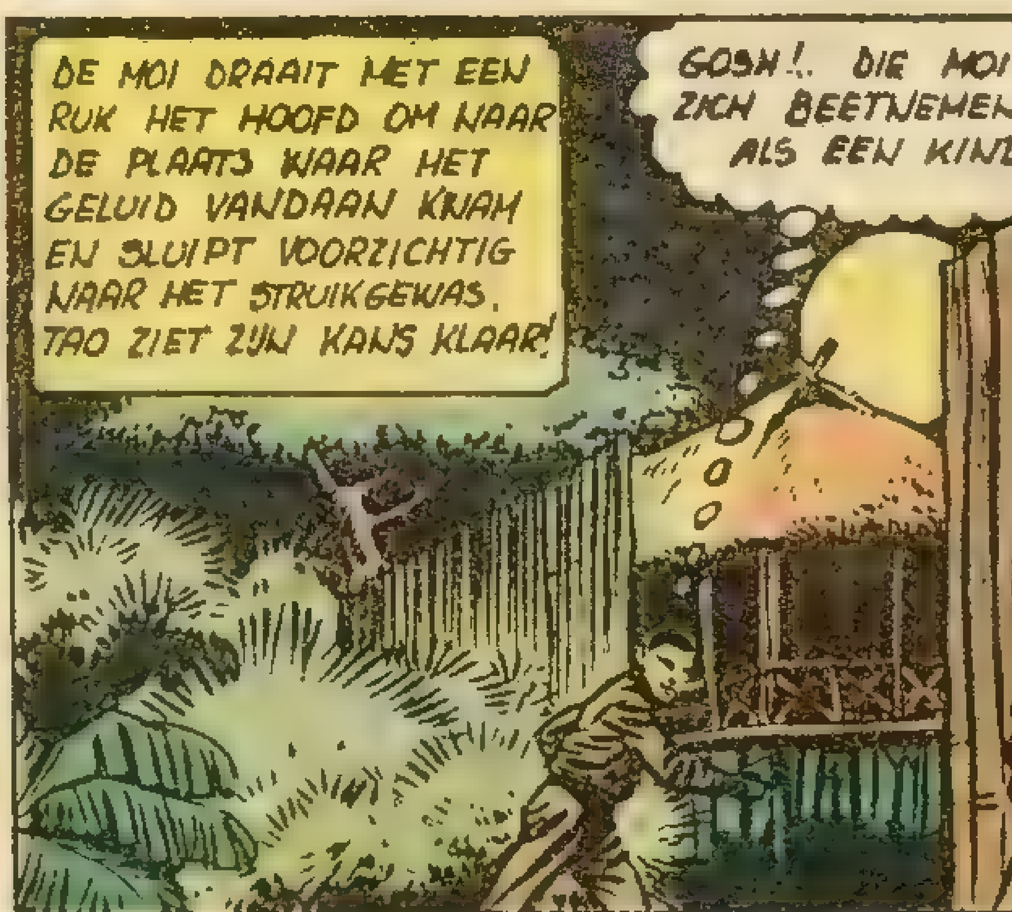

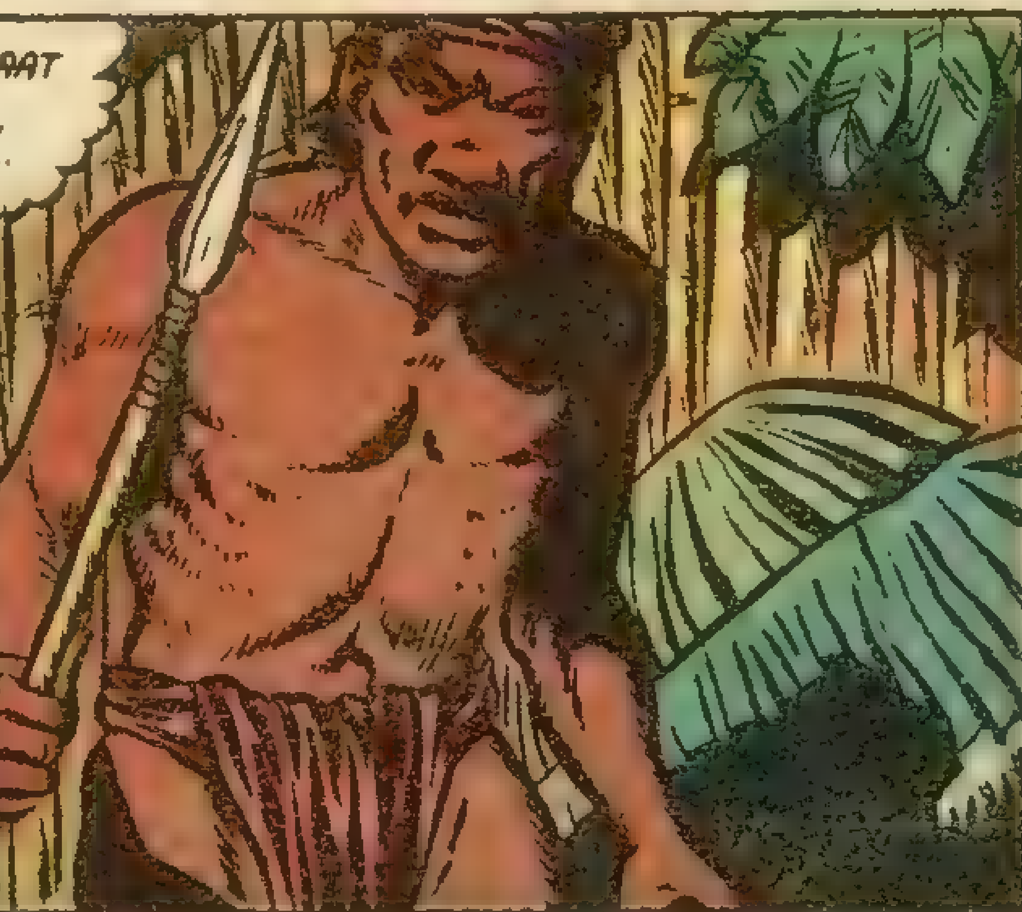

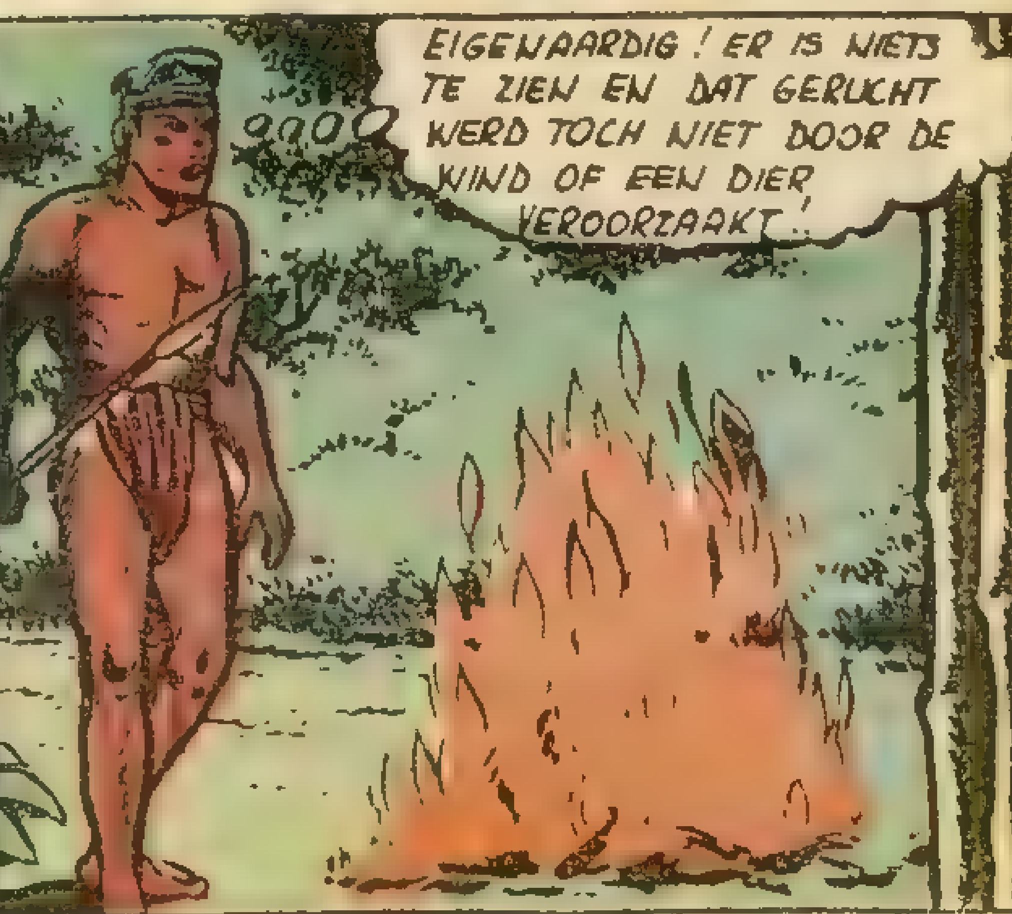

O' DE SCHURKEN! 'T IS VERSCHRIKKELIJK!
ONZE WAPENS LIGGEN VOOR HET AFGODSBEELD, ZEKER EEN OFFER OM HUN GOD GUNSTIG TE STEMMEN! ALS IK ER MAAR BIJ KON!!
ONKGOÂ!...

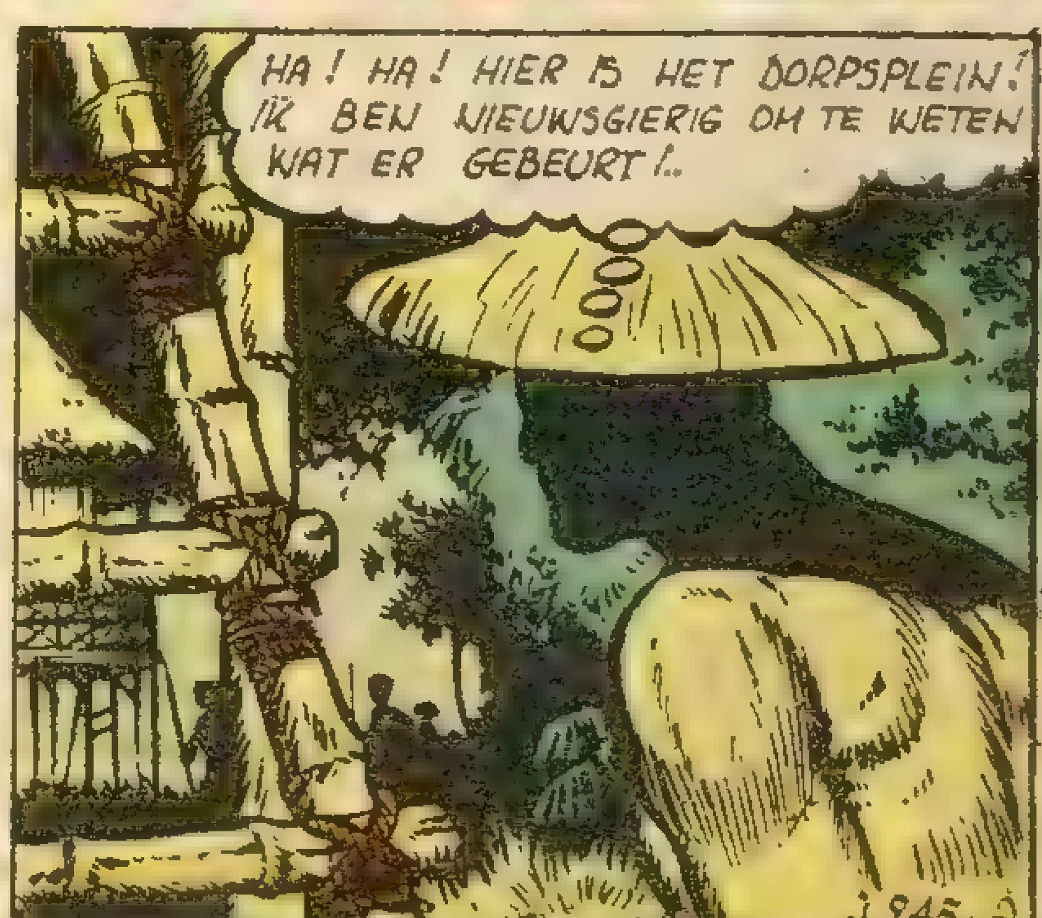

INTUSSEN.
GEEN LEVENDE ZIEL! ZE ZIJN WAARSCHIJNLIJK ALLEMAAL OP HET PLEIN! NU !.. DAT IS BETER VOOR MIJ OOK!
OH!

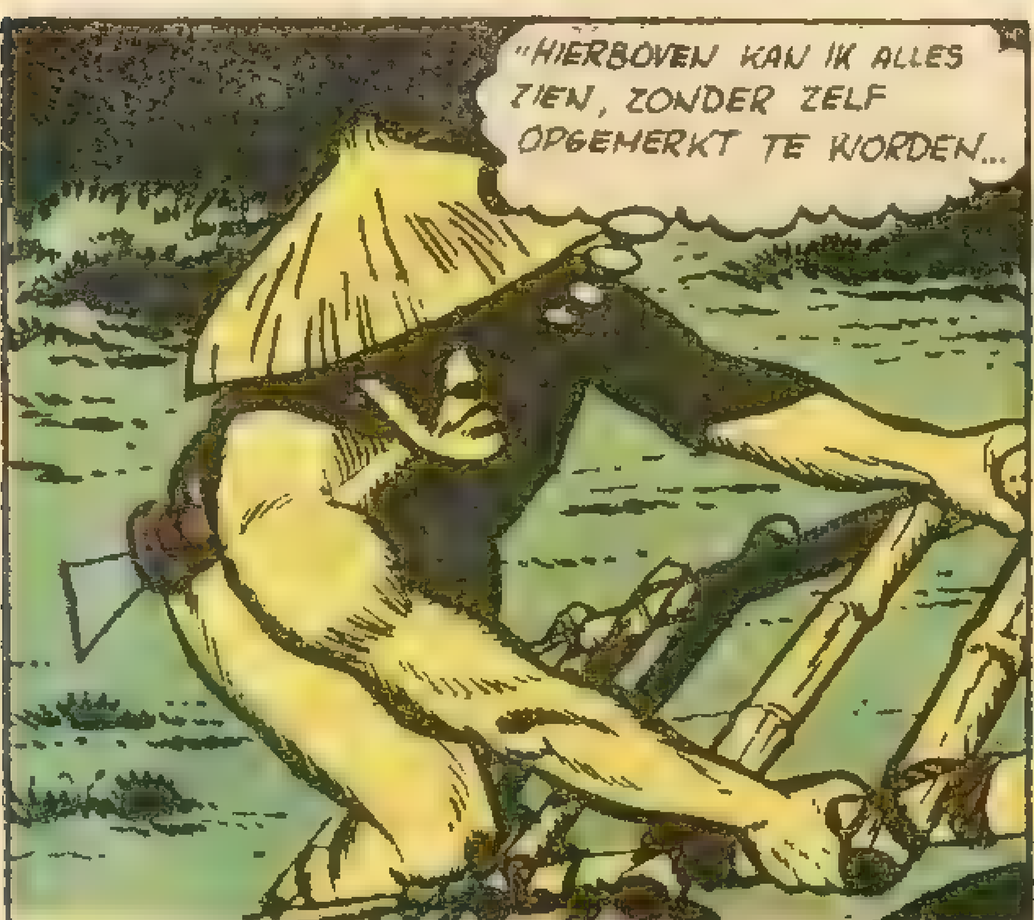

DROMMELS IK HEB TE VROEG GELACHEN!
ALARM! TE WAPEN!!!

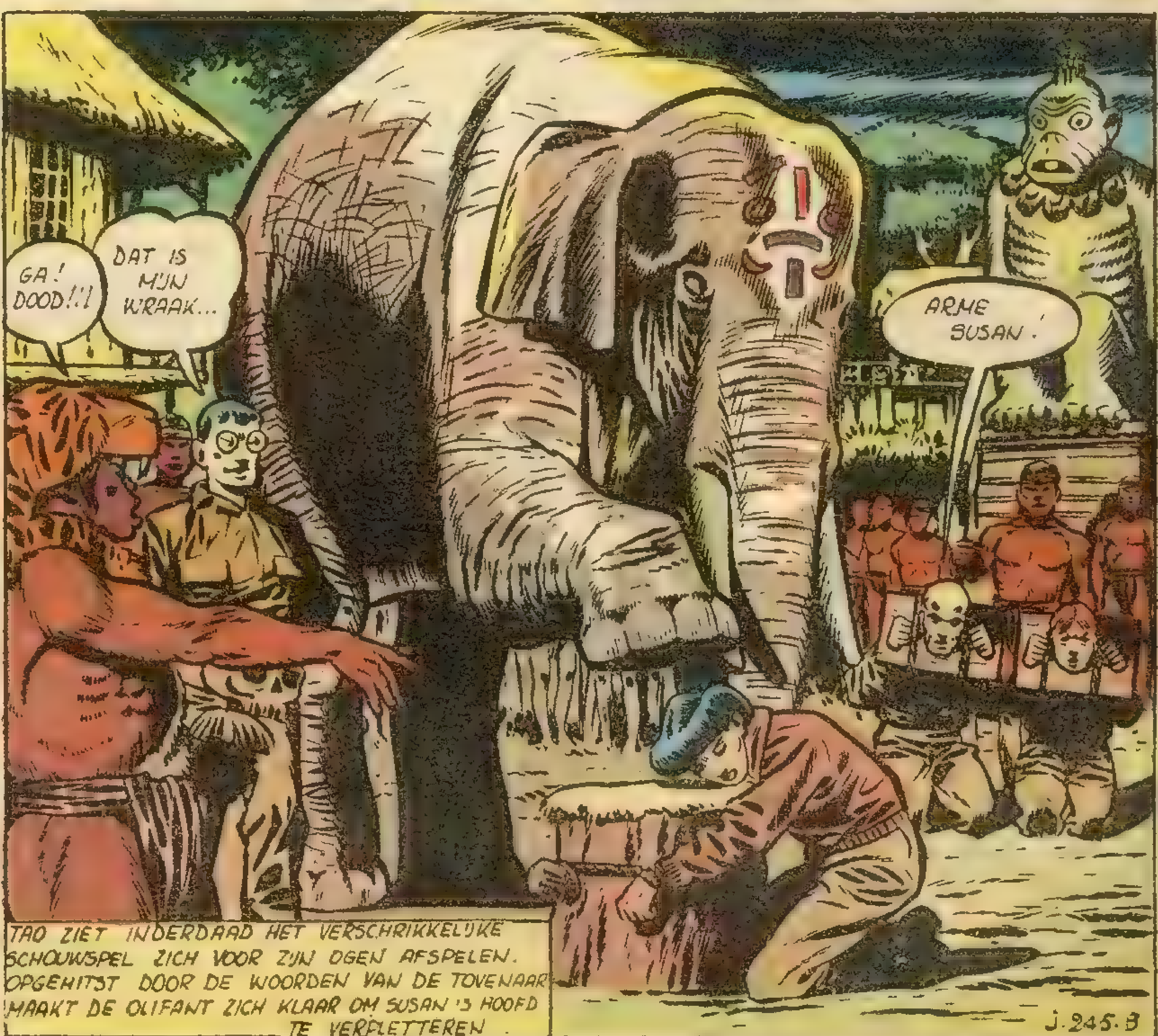

HIER! EN HOU JE SNATER

HIJ ZAL NU WEL EEN TIJDJE SLAPEN. MAAR GOED DAT ER ZOVEEL LAWAAI IS OP HET PLEIN ANDERS... HE!.. HE!.. WACHT EENS EVEN!
OOOOO

ENKELE OGENBLIKKEN LATER...
GELUKKIG DAT HET DONKER IS. ZO TOEGETAKELD ZULLEN ZE ME ALLEN VOOR EEN ECHTE MOI HOUDEN..

HA! HA! HIER IS HET DORPSPLEIN! IK BEN NIEUWSGIERIG OM TE WETEN WAT ER GEBEURT!..
J.245.9

"HIERBOVEN KAN IK ALLES ZIEN, ZONDER ZELF OPGEMERKT TE WORDEN...

GA! DOOD!!!
DAT IS MIJN WRAAK...
ARME SUSAN!
TAO ZIET INDERDAAD HET VERSCHRIKKELIJKE SCHOUWSPEL ZICH VOOR ZIJN OGEN AFSPELEN. OPGEHITST DOOR DE WOORDEN VAN DE TOVENAAR MAAKT DE OLIFANT ZICH KLAAR OM SUSAN'S HOOFD TE VERPLETTEREN.
J.245.B

WAT EEN MASSA VOLK! MAAR HEMEL! DAT IS SUSAN!.. VERSCHRIKKELIJK! HOE KAN IK HET BELETTEN?!?

DE RODE VLEUGEL EN DE MALEISE KRIS

(Vervolg van bladz. 7.)

dat de Maleise Kris opgejaagd werd en niet ver kon lopen. Maar hij vond het niettemin gevaarlijk om hem nu maar de rug toe te draaien en zo z'n laatste kans, om het spoor te volgen, op te geven.

— Nee, meneer, alle plaatsen zijn bezet, antwoordde de air-hostess op z'n vraag.

De laatste wanhopige poging om de Maleise Kris te volgen, was dus mislukt. Hij hoefde dus niet naar het bureau te lopen, om een reiskaartje te kopen.

Plotseling zag Tsjeng, dat het bagageruim nog open stond. De mécaniciens en de air-hostess waren vooraan in het toestel bezig. Voorzichtig sloop hij naderbij, greep een koffer, die hij op de grond plaatste. Nog even keek hij rond. Nee, niemand zag hem. Hij glipte het bagageruim binnen.

Vijf minuten later was er op heel 't vliegplein geen enkele koelie meer te zien. Op de grond stond een eenzame koffer, die daar Joost mag weten door wie was afgezet en vergeten...

In het bagageruim, met een koffer op z'n schoot, een koffer op z'n hoofd en omperst door een heleboel andere koffers, zat Tsjeng geduldig het vertrek af te wachten.

Zeker, hij zou het bij het uitstappen niet gemakkelijk hebben. Maar hij vertrouwde op het geluk, dat hem tot nu toe gediend had. Enkele minuten later steeg het vliegtuig op.

Lange tijd rolde het over het plein en toen het zich losmaakte van de aarde, scheen het even te aarzelen.

— De staart weegt wat te zwaar, zei de piloot tegen z'n marconist. Ik durf wedden, dat ze er weer te veel bagage in opgestapeld hebben. We zijn gelukkig in het goed seizoen en wagen er niet veel mee.

— Nee, maar als ik jou was, zou ik niettemin terug gedaald zijn, om dat zaakje in orde te laten brengen.

In de passagiershut zat de Maleise Kris en keek naar het landschap, dat onder hem weggleed.

Er was een tijd geweest, toen hij in elke stad mannen had, die klaar stonden om hem te helpen. Er was een tijd, dat hij praktisch oppermachtig heerste in Indonesië.

Maar de Rode Vleugel was gekomen.

Soms was Sangar geneigd, om de Rode Vleugel een bijna bovennatuurlijke macht toe te schrijven. Telkens als hij een van z'n leden in handen had, glipte deze door z'n handen en verdween. Telkens als de Rode Vleugel hem had aangevallen — een vlooi tegen een olifant ! — was z'n troep lelijk toegetakeld uit de strijd gekomen. En zo was het rijk van de Maleise Kris langzaam uit elkaar gevallen.

Hijzelf had, in de hoop een nieuwe macht te kunnen bouwen op een nieuwe basis, zijn laatste getrouwen geslachtofferd met de zekerheid, dat hij nieuwe kornuiten vinden zou. En door de schuld van Karel en van z'n wrok tegen de Rode Vleugel had hij nu een prachtkans verspeeld. Hij had 'n verkeerd manœuver gemaakt en was ontmaskerd.

Hij dacht eraan, dat hij, telkens als iemand van de Rode Vleugel in de buurt was, hij z'n gewone voorzichtigheid en doortraptheid scheen te verliezen. Maar dan zei hij bij zichzelf, dat de Rode Vleugel nu wel een hele tijd Hanoï en de omgeving zou blijven afzoeken. Intussen zou hij zich terugtrekken op een rubberuitbating, waar niemand hem kende als « Maleise Kris ». Daar kon hij langzamerhand een nieuwe bende oprichten, om dan later opnieuw in actie te komen.

Binnen enkele maanden zou de Rode Vleugel wel ontgoocheld zijn en alle hoop opgeven. Dan zouden ze naar Europa terugkeren en hij kon weer nieuwe eilanden en zeeën in bezit nemen en tyranniseren met 'n nieuwe troep piraten.

In het bagageruim zat Tsjeng zich af te vragen, hoe hij aan eten zou komen en hoe hij er in Soerabaya tussenuit moest knijpen, zonder opgepikt te worden door de politie.

HOOFDSTUK XXXXI

DE LAATSTE SCHURKENSTREEK VAN DE MALEISE KRIS

TRAAG cirkelde het toestel boven het vliegveld van Soerabaya en daalde langzaam.

De Maleise Kris keek door het raampje naar de weg onder hem, de weg, die het land in liep, diep en ver, naar de plantage, waar enkele trouwe dienaars, overtuigd, dat hun baas vacantie genomen had en een reis gemaakt had naar Europa, hem met vreugde zouden ontvangen.

Voor hem was het z'n laatste schuiloord. Ondanks alles begon een lome moeheid hem te overvallen. Jaren en jaren leefde hij nu als een bandiet, vocht en plunderde. En nu, na maandenlange nederlagen, voelde hij zich wel afgeleefd.

Er kwam iets als vrede over hem, toen hij de weg zag die de wildernis inliep. Daar, op z'n plantage, zou hij zich helemaal ontdoen van z'n persoonlijkheid als bandiet. Hij zou een doodgewoon, bescheiden plantertje worden, bemind en gerespecteerd door z'n werklui en z'n buren. Het betekende rust en vrede. De Rode Vleugel mocht doen, wat hij wilde, daar zouden ze hem nooit terugvinden.

(Wordt vervolgd.)

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen.) - De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan : Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1,20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 31 Augustus tot einde December:

VOOR NEDERLAND : Fl. 4.50.

VOOR BELGIE : Fr. 72.

Deze bedragen kunnen betaald worden. Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21 Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

De IVe Belgische Luchtvaartsalon

Zoals beloofd, zullen we in dit tweede gedeelte van ons verslag over de Luchtvaartsalon te Brussel, de sectie der moderne vliegtuigen behandelen.

We beperken de toestellen van elk land afzonderlijk en moeten ons beperken tot de vliegtuigen op ware grootte en enkele modellen, in zoverre het nieuwe, of weinig bekende toestellen betreft. Over stands van motoren, uitrustingstukken, instrumenten en onderdelen, kunnen we het hier niet hebben. Het grootste gedeelte van onze lezers zullen daar toch geen interesse voor hebben.

BELGIE

De enige Belgische vliegtuigenfabriek, die op de tentoonstelling vertegenwoordigd was, is de Tipsy-fabriek. Drie vliegtuigen worden tentoongesteld. Het zijn : de Tipsy S2, OO-TIP, een toestel, daterende van 1935, en dat onlangs ergens in Engeland werd opgediept en opgekalefaterd. Ten tweede de Tipsy Junior, OO-ULA, met Walter Mikronmotor, en tenslotte de Tipsy Belfair V, OO-TIV. Dit toestel is de dertiende Belfair, die gebouwd werd, en vertoont enkele verbeteringen. Zo komt o. m. de kap van de stuurhut uit één stuk gemodeleerde plastiek en de cockpit zelf is ongeveer 17 cm. breder. Ook instrumentenbord en cockpit-inrichting ondergingen verbeteringen. De motor is een Walter Mikron. Zeer interessant is verder een model van het in 1908 door de heer Tips gebouwde toestel. Dit vliegtuig had een constructie van gelaste stalen buizen en schroeven met verstelbare snelheid, wat haast ongelofelijk klinkt voor die tijd. We geven hierbij maatschetsen van de Tipsy Belfair (gewone uitvoering).

NEDERLAND

Op de Fokker-stand waren verschillende belangwekkende dingen te leren.

Een reeks foto's toont de vooruitgang bij de productie van de Meteors, bestemd voor de Nederlandse en Belgische luchtstrijdkrachten. De eerste Meteor 8, gebouwd uit onderdelen, die voor het grootste gedeelte nog uit Engeland komen, zal nu al wel gevlogen hebben. Deze eerste machine zou voor de Belgische luchtmacht bestemd zijn. In het geheel zullen de beide luchtmachten, de Nederlandse en de Belgische, elk 150 Meteors 7 en 8 ontvangen.

Zoals we reeds vroeger schreven, wordt er bij Fokker verder gewerkt aan een reeks van 25 Hawker Sea Fury's voor de Nederlandse vlootluchtmacht. Van de S. 11 wordt een reeks gebouwd voor de Nederlandse luchtmacht, terwijl de regering van de staat Israël eveneens van dit soort toestellen zou besteld hebben. Verder zien we modellen van de S. 13, waarvan een drijverversie, de S. 13-W, ontworpen is. De S. 13 heeft nu reeds 50 vlieguren op zijn actief. De bouw van het S. 14, straal-opleidingsvliegtuig, werd vertraagd door het overplaatsen van personeel naar de Meteor-productie. Het is dan ook waarschijnlijk, dat deze machine pas in het begin van volgend jaar zal vliegen.

ENGELAND

Van al de tentoongestelde Britse machines was de meest in het oog vallende wellicht de Short Sealand amphibie. Dit vliegtuig is een tweemotorig toestel, bestemd voor kortere aanvoerlijnen en voor gebruik in streken, waar niet altijd de nodige vliegvelden zijn, maar waar veel water aanwezig is. De tentoongestelde machine was mooi afgewerkt en een waardig product van de oudste vliegtuigenfabriek ter wereld. Want de Short vliegtuigenfabriek kan inderdaad aanspraak maken op deze titel. De Sealand maakte echter de indruk, dat hij niet al te veel ruimte aan de inzittenden biedt. Het toestel is ook nogal laag van plafond.

De Gloster Meteor is vertegenwoordigd door twee exemplaren. Eén op de stand van de Belgische luchtmacht, en één op die van de Hawker Siddeley-groep. Beide zijn Mk. 4-toestellen.

Zeer interessant was de stand van Vickers. Hoewel geen toestellen op ware grote tentoongesteld werden, waren er enkele interessante modellen te zien. Zo zagen we o. m. een model van een tweepersoons Attacker, bestemd als opleidingstoestel. Dat een ontwerp voor een dergelijke machine bestond, is zelfs voor goed ingelichte kringen een verrassing geweest. Gegevens van het toestel bleken nog niet beschikbaar De Vickers-stand was de enige, waar we een uitgebreide documentatie over de fabriek mochten ontvangen. Binnenkort zullen we dan ook in een aparte bijdrage op deze fabriek terugkomen.

Op de Bristol-stand waren de vliegtuigen ook uitsluitend vertegenwoordigd door modellen. Zo zagen we er een model van de Bristol 171 Helicopter, uitgerust met Alvis Leonides motor, een model van de reusachtige Brabazon en van de Bristol 175. De Bristol 171 Mk. 3, waarvan een model tentoongesteld was, is de productie-versie van dit toestel. Met de 550 PK sterke motor: is de kruissnelheid 167,5 Km.-u. en het vliegbereik 550 Km.

Vermelden we verder nog bij de Britse inzendingen de volgende modellen : A. W. Apollo, Avro Athena T. Mk. 2, Avro Canada CF-100 en C-102 Jetliner, Fairey Firefly, Hawker Sea Hawk F. Mk. 1. We zullen de gelegenheid hebben, later op al deze toestellen terug te komen.

VERENIGDE STATEN VAN AMERIKA

De Amerikaanse stand is, de machtige luchtvaartindustrie van dit land in aanmerking genomen, niet erg indrukwekkend. Een der drie vliegtuigen op ware grootte, die we te zien kregen, was de Lockheed F-80B Shooting Star, een machine die rechtstreeks vanuit bezet-Duitsland was overgevlogen. De andere twee waren een Ercoupe en een Beech Bonanza, beide machines tentoongesteld door de Belgische vertegenwoordigers. Verder was er een stand van Douglas met modellen en foto's van de Douglas DC-6A Liftmaster en de Super DC-3. Volgens sommige geruchten, zouden deze machines weldra naar Europa komen demonstreren.

TSJECHO-SLOWAKIJE

De genationaliseerde Tsjechische industrie brengt ons drie reeds gekende machines, n. l. de Aero 45, waarvan er in België een in dienst is (OO-LDS), de Sokol M1D en de Zlin 22. De Sokol M1D werd reeds op de dag der opening aan een Belg verkocht.

ITALIE

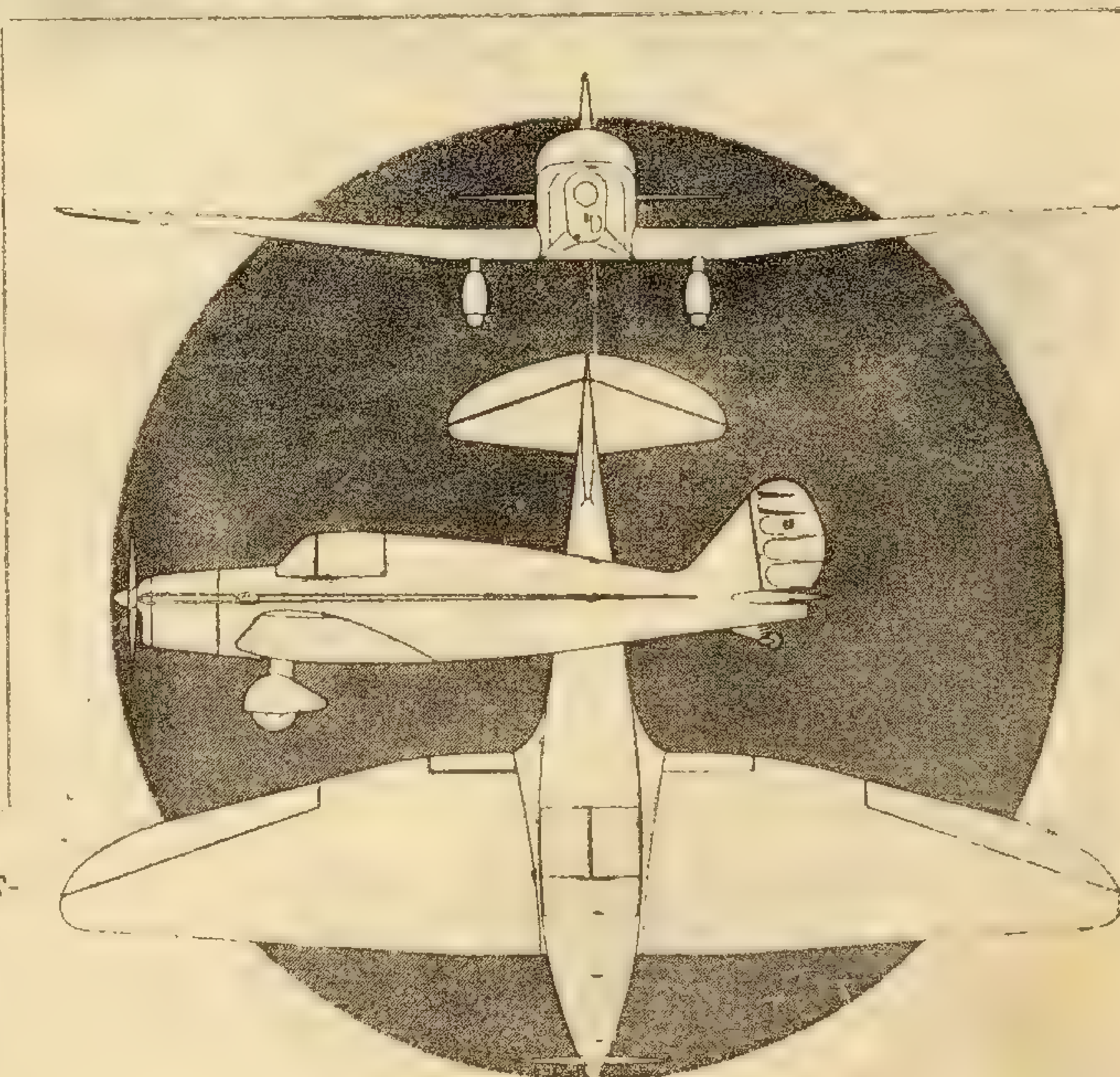
De Italianen hadden een stand, waar enkele interessante dingen te zien waren. Naast drie toestellen op ware grootte, een Fiat G-46, een Macchi MB 308 en een Ambrosini S. 7 oefenvliegtuig zagen we er modellen van de Breda BZ 308 en BP 471 en Piaggio P. 136. Niet geïllustreerd of afgebeeld was de Fiat G-80, een straalvliegtuig, waarvan het prototype is uitgerust met een DH Goblin 4 turbo-jet, en waarvan een tweede prototype gebouwd wordt, uitgerust met RR Nene-straalmotor. De Piaggio P. 136 amphibie, die een goed half jaar geleden te Antwerpen gedemonstreerd werd, is nu in serie-bouw. Er werden reeds toestellen geleverd aan particulieren, aan de Italiaanse luchtmacht en aan Egypte. Finland en Denemarken schijnen zich eveneens voor dit toestel te interesseren. In aanbouw op de Italiaanse stand, maar eigenlijk horende in de geschiedkundige afdeling, was de originele Macchi MC 72, het bekende race watervliegtuig. Met dit toestel heeft de Italiaan Francesco Agello op 10 April 1933 het wereldsnelheidsrecord op 682 Km.-u. gebracht. Nog enkele andere records werden met deze machine verbeterd.

FRANKRIJK

De Franse inzending is ontgoochelend, als we denken aan de vele toestellen, die in dit land in prototype vorm bestaan of in aanbouw zijn. Slechts drie toestellen op ware grootte hebben we te zien gekregen. Het zijn de Dassault Flamant, een toestel voor « General Purpose » gebruik in de kolonies, een Sipa 901 sportvliegtuig en een Boisavia B-60 Mercury. Dit laatste is een net hoogdekkertje, dat echter niets nieuws brengt, wat uitzicht en bouw betreft.

Over het vliegfeest, dat op 25 Juni te Deurne plaats had, zullen we in een volgende bijdrage terugkomen. We zullen trouwens tijdens de komende maanden nog gelegenheid hebben om op de meest interessante toestellen, die we op de tentoonstelling en tijdens het vliegfeest gezien hebben, terug te komen.

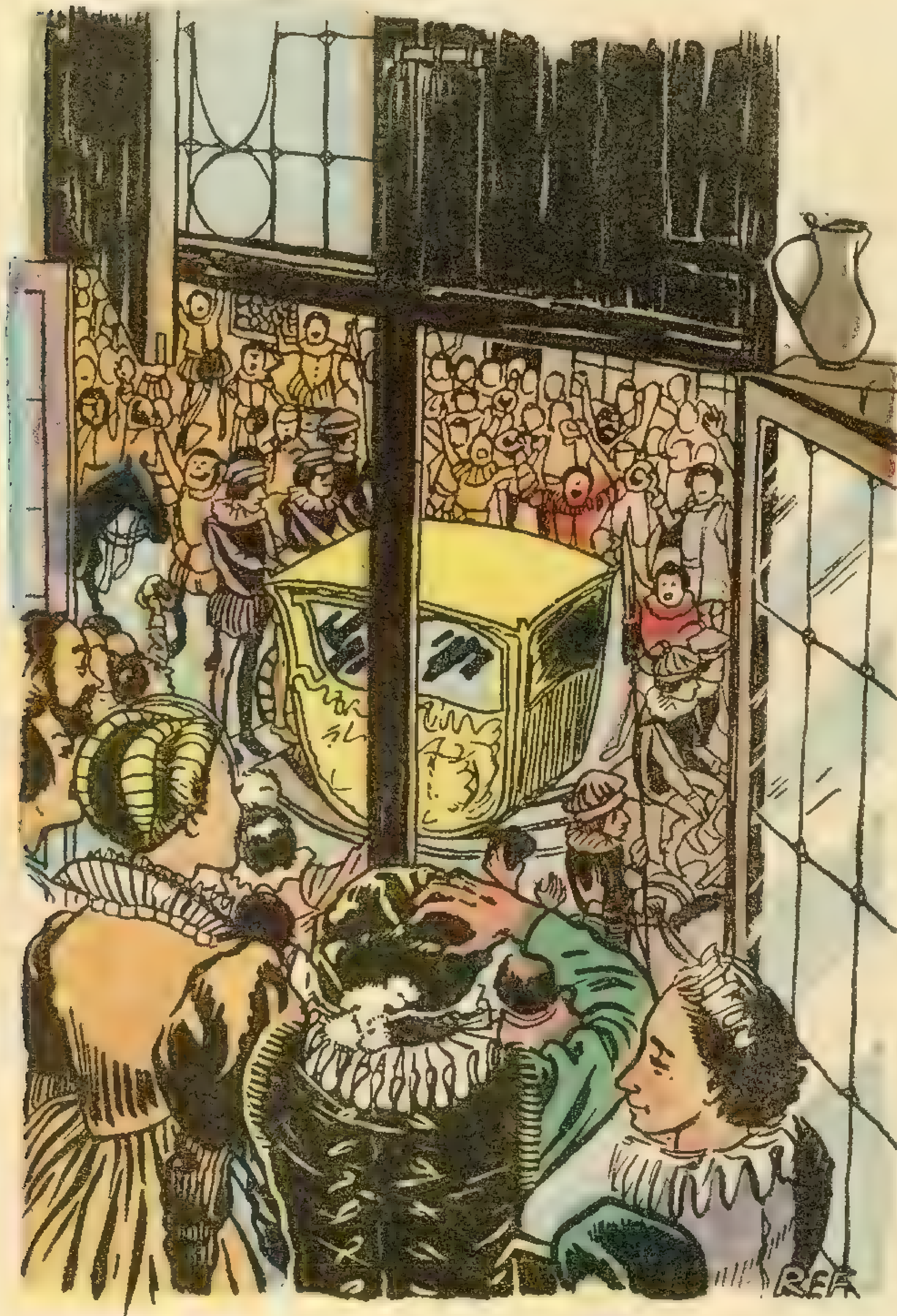
Vlieger BOB.

ONS MAATSCHETSENHOEKJE :

Tipsy Belfair
(België)

Een Koning wordt gekroond

UIT opmerkingen van gekroonde vorsten zelf en van degenen, die een koningskroning hebben bijgewoond mag men opmaken, dat een koningskroning geen pretje is, noch voor de gekroonde vorst, noch voor de genodigden. Dit geldt bizonder voor Engeland, waar zo de hand gehouden wordt aan overoude gebruiken.

Toen koningin Anna (1702-14) gekroond werd, dacht ze de plechtigheid niet te zullen overleven. Koningin Victoria (1837-1901) schreef in haar « Herinneringen » dit ene zinnetje : « Het was een erg zware dag »...

— Hé, roept Piet Kwabbernoot, is koning of koningin worden niet fijn ?

Ja, natuurlijk, Piet, dat ontkennen de koningen en koninginnen niet. Het is heerlijk en verheven. Maar wat minder prettig is, blijken de zenuwslopende en uiterst vermoeiende plechtigheden van zo'n kroning.

EEN ZWAKKE KONING ZOU HET NIET OVERLEVEN

In Engeland wordt de koning nog precies eender gekroond als in de 17de eeuw. De plechtigheid heeft plaats in de Westminster, de grote Anglicaanse kathedraal, waar zoveel Engelse beroemdheden begraven liggen.

Niets wordt aan het toeval overgelaten.

In de kroningsstoet heeft iedere prins of hofdignitaris zijn eigen plaats, alles volgens een eeuwenoud koninklijk besluit, zodat er geen gedrang hoeft te ontstaan. Een goede maatregel, want niemand kan nu naar voren dringen !

Maar er zijn ook onbegrijpelijker « regels ». Zo mogen de dames, die bij de kroningsplechtigheid tegenwoordig zijn niet zomaar aantrekken, wat ze willen ! De lengte van rok en sleep is nauwkeurig voorgeschreven. Een barones mag 90 centimeter sleep dragen, een burggravin mag gaan tot 1,10 meter, een gravin tot 1,35, een markiezin tot 1,60 en een hertogin tot 1,80...

En zo is alles gemeten, uitgeteld en gewogen.

Een hertogenkroon is zo zwaar nog niet. Die van de koningin weegt al meer dan een pond en die van de koning anderhalve kilo !

En hoelang moet de koning daar wel niet zitten met dat gewicht op zijn hoofd. Ook al is in die kroon de edelsteen gevat, die in 1367 aan de Zwarte Prins geschonken werd, en die op zichzelf al een fortuin vertegenwoordigt, het gewicht is er niet minder om !

Tot vier keer toe moet de koning tijdens de plechtigheid van gewaad verwisselen en over alles heen draagt hij de kroningsmantel van fluweel, hermelijn en goudlaken, die ook aardig zwaar is.

WAARTOE DAT ALLES ?

Er zullen heel wat mensen zijn, die dit allemaal maar « poppenkast » vinden en mopperen over het geld, dat op die manier wordt uitgegeven. Maar hebben die er wel eens aan gedacht, hoeveel geld er ook verdiend wordt bij zo'n buitenkansje als een koningskroning ?

Alles wat in Engeland bij een kroning gebruikt wordt, moet product zijn van de nationale industrie : kleren, sieraden, edelsmeedwerk... Rekenlustigen hebben uitgedokterd, dat bij een kroning meer dan 6.000 statiejaponnen werden vervaardigd, waarvoor 150.000 meter fluweel nodig waren. Dat betekende negen weken werk voor 6.000 wevers... En wat die statiejaponnen wel niet gekost hebben ? Geloof maar, dat de modehuizen en meester-kleermakers zich niet beklaagd hebben.

PRIJZEN DER PLAATSEN

Natuurlijk zijn er bij zo'n plechtigheid ook toeschouwers, zelfs betalende toeschouwers. Interessant is het, eens na te gaan, wat vroeger zo'n staanplaats opde tribune kostte.

In 1272 toen koning Edward I gekroond werd : twee centiemen.

Tussen haakjes : juist bij deze gelegenheid schijnt het plaatsengeld uitgevonden te zijn. Een burger, die langs de weg woonde, waar de koninklijke stoet voorbijtrok, vond dat de weg voor zijn huis ook van hem was, en vroeg aan de kijkers daar... twee centiemen. Duur was het niet. maar... wel een slecht voorbeeld !

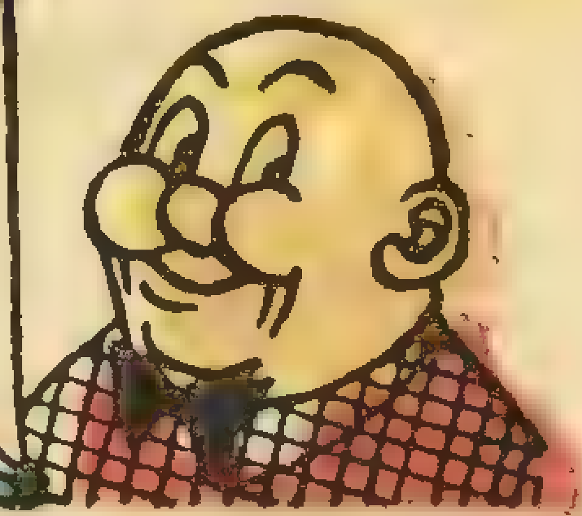
In 1327 bij de kroning van Edward III was het al een halve penny. Bij Richard II een hele penny, waarmee in één eeuw tijds het plaatsengeld bleek verdubbeld.

In 1461 (Edward IV) was het al vier pence ! Maar wat is dit, vergeleken bij de som, die in 1911 betaald werd toen George V gekroond werd : 7.500 frank voor één raam te White-Hall. Maar vergeet hierbij niet, dat het geld telkens minder waarde heeft gekregen, al blijft dat laatste sommetje toch een prijs, die Piet Kwabber « exorbitant » en wij « buitensporig » noemen !

M. M.

de BAARD en de KALE

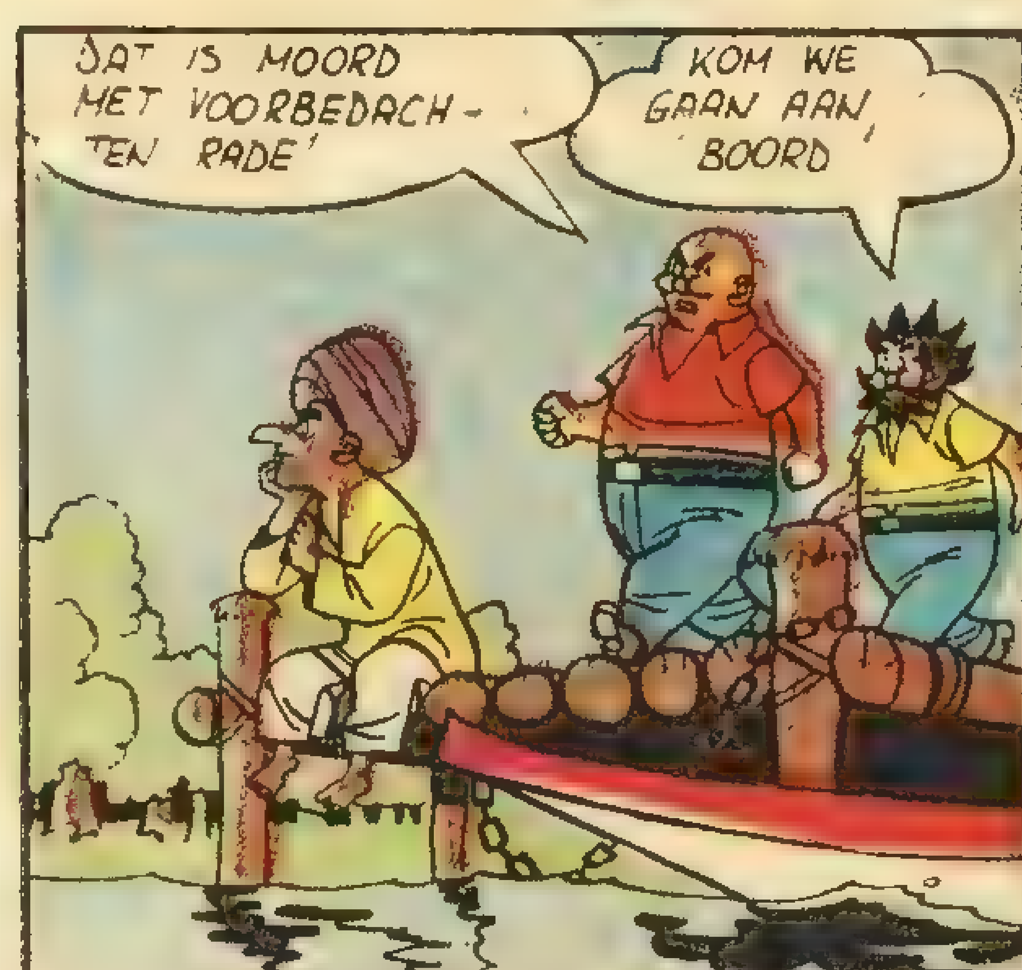

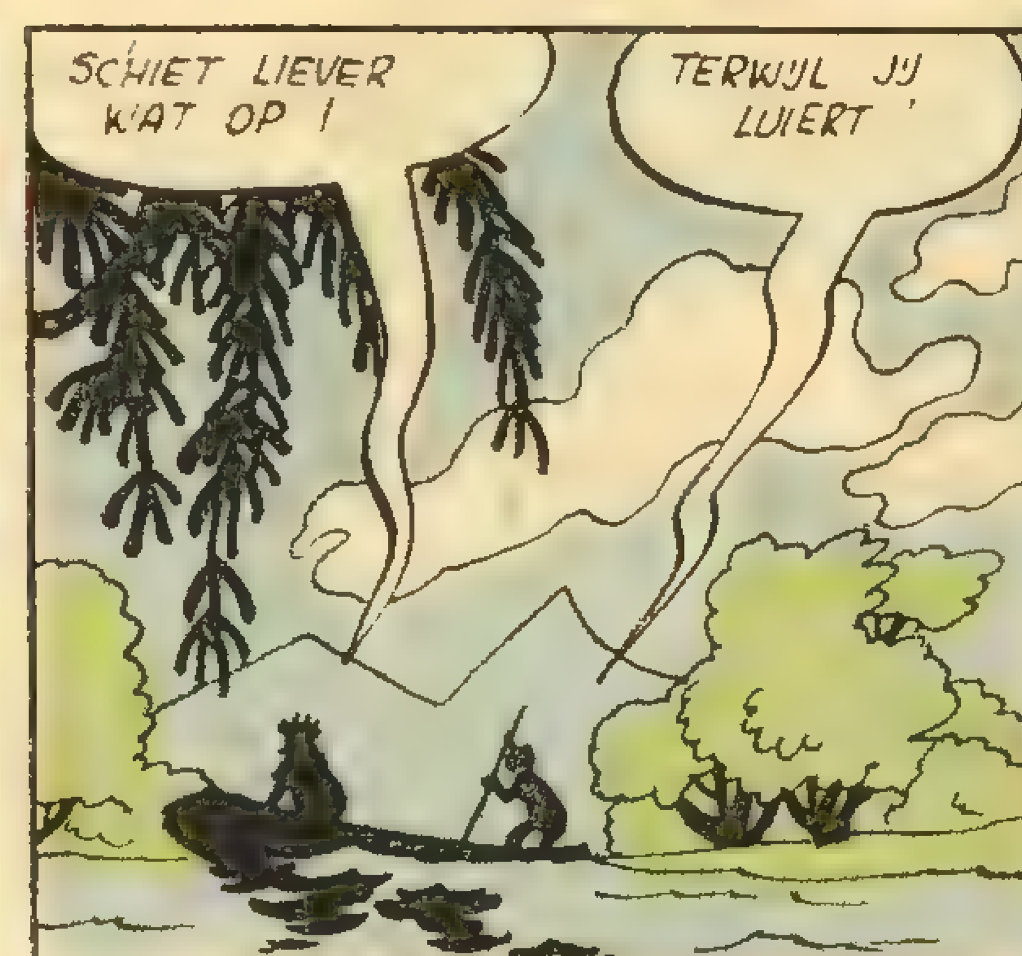

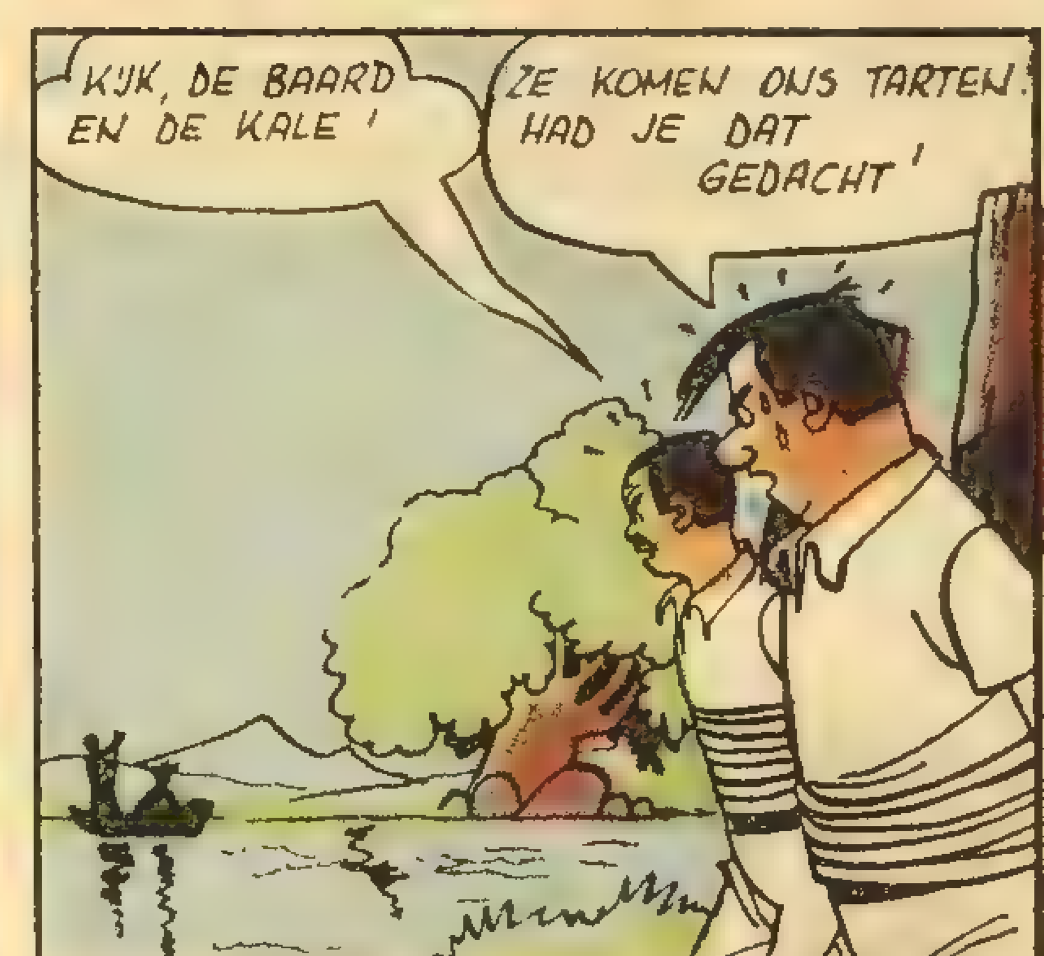

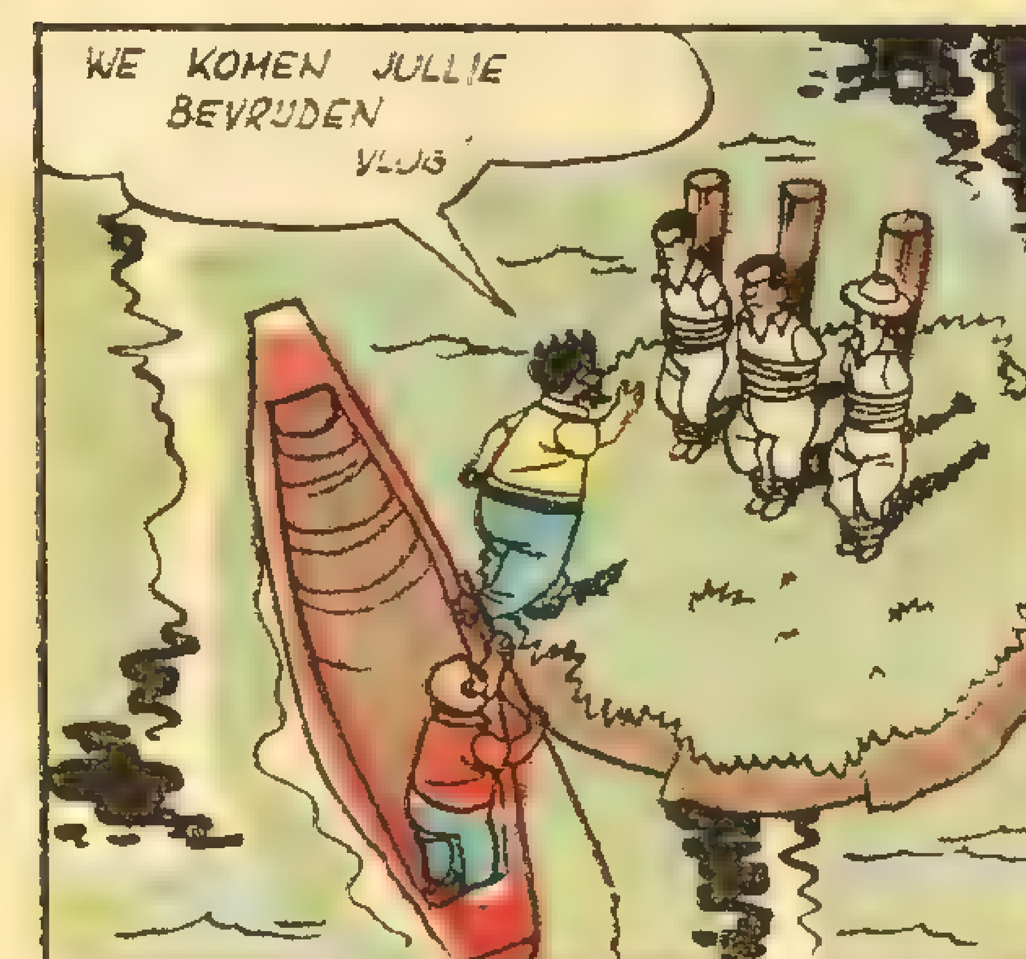

Onze Knollentuin

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.

Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.

Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk » Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».

Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.

Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.

Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.

Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

We hebben vandaag alle moeite van de wereld gehad om Piet aan 't werk te krijgen. Hij beweert dat al dat harde werk in de knollentuin hem een zonnesteek bezorgd heeft.

Maar de echte reden is dat hij er in de knollen van onze rakkers zo bekaaid van afkomt.

Matroos **VAN DER KLEIN** wiens knolletje het eerste was dat we in onze tuin ontmoetten, beweert daarbij nog dat zijn geschiedenis écht gebeurd is. Piet houdt halsstarrig vol van niet. Wie moeten we geloven ? Hier volgt alvast het verhaal van Matroos **VAN DER KLEIN :**

PIET KWABBERNOOT ALS ONGELUKSVOGEL

Piet zat bij meester Snor en dat wilde wat zeggen. Wat denk je wel. Meester Snor was gaarne gezien bij de studenten. Niet omdat hij zo'n grote snor had maar wel omdat hij zo prachtig kon vertellen. Nu achter was de meester onrustig. Er scheen iets groots op handen te zijn. Zijn gedachten waren gewoonlijk elders. Op de laatste bank sloeg onze Piet een praatje met zijn buurman Stafke Snelders. Maar ziet ! daar vloog de meester recht en bulderde :

— Gij drommelse Kwabbernoot, kun je weer uw bebbel niet houden ?

Piet werd rood tot achter zijn oren. Gelukkig begon de meester te vertellen

« Beste jongens, zoals jullie misschien al weet krijgen we morgen de inspecteur op bezoek. Ziet dat je beleefd bent en goed antwoord en luid ook, want de brave man hoort niet bijster goed. »

Men knikte ja. Natuurlijk Piet Kwabbernoot niet. Maar de meester had het bemerkt, « Valt dat niet in je smaak, Piet ? Pas op voor morgen, vriendje. Blijf maar heel kalm als de inspecteur er is of er zit wat voor je op ! »

Eindelijk was dan de grote dag aangebroken. Iedereen was stil, men zou een muisje horen lopen hebben.. De inspecteur begon :

— Beste vrienden, ik denk dat je allen je best doet en alles wel zult kunnen. Een ondervraging in aardrijkskunde zal dus wel volstaan ».

De glimlach vertoonde zich op het gelaat van de meester. De inspecteur nam een stok en wees op de kaart en vroeg : « Wel, Kwabbernoot, welke hoofdstad ligt daar ? » — « Turnhout ! mijnheer ». « Wat ??? ». Piet dacht dat de inspecteur het niet goed verstaan had, bracht beide handen aan de mond en riep : « Turnhout !!! »... De klas gierde van het lachen. Piet was verlegen. — « Wel, vriendje », zei de inspecteur « Ik vroeg welke hoofdstad ? ». Onze Piet vloog naar zijn plaats en zei in zichzelf : « Ik kan nu eens nooit iets goed doen, ik ben een echte ongeluksvogel

Maar **BLAUWE TOEKAN** heeft onze **Matroos VAN DER KLEIN, Botermelks** driesprieterige held ook niet gespaard. Piet moet nu maar kiezen hoe hij er het voordeligst uitziet : als pechvogel of als...

DE BRANDSTICHTER

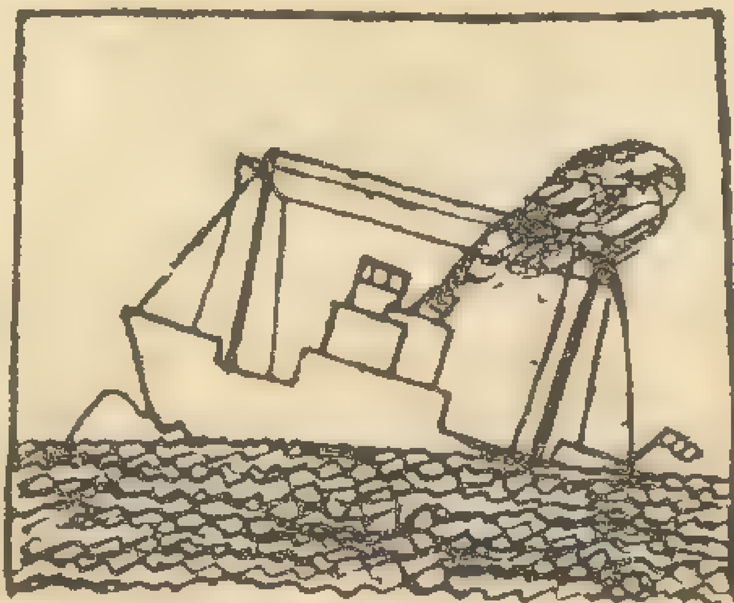
Een verouderde Packard stoof door een gutsende regen over de baan...

Jim Rogers, de chauffeur, blikte in z'n spiegeltje .. « Daar heb je de dienaren van de H. Hermandad al ! » sakkerde hij... ; verveeld liet Kwabbernoot z'n politie-roman zakken blikte de vlieg achterna, die zoëven z'n eerbiedwaardige schedel als zitplaats misbruikt had knipte het licht uit en verzonk in Morphe's armen. .

De « Sirius » was vertrokken, Piet Kwabbernoot, reporter van het weekblad « Robbedoes », was een der laatste passagiers, die ingescheept waren, hij hing over de reeling en wuifde de in de mist verzinkende Scheldestad z'n vaarwel toe z'n 8 haren wuifden in de fluwelen adem van de wind... Daaraan dacht Piet, die juist in een dichterlijke bui verkeerde, maar algauw kreeg hij het koud in z'n « Lacosta »-hemdje en wandelde knipogend naar de dames, naar z'n kajuit, nr 13 (hoe kon het anders ?) stond er op de deur, die hij sierlijk openzwaaide maar wat een vieze walm sloeg hem tegen ? « Ze stichten brand... sabotage ! » ; schoot het door Kwabber's brein... hij wou het al op een lopen zetten, maar de schele ogen van de brandstichter keken Piet strak in de zijne.. hij kon geen voet meer verzetten... het was .. Jim Rogers !

De bandiét viste uit zijn binnenzak(?) een lange bloedige sabel en kwam al dichter en dichter bij onze arme Kwabber, die bibberde als een gelatine-pudding, het moordtuig kittelde z'n ribben al... toen opeens... Piet wakker werd, een rookkringenblazende Sjarel stond aan z'n bed en met z'n zethaak porde hij geducht in Kwabber's body, brullend : « Eruit, luilak, de Knollentuin wacht ! »

BLAUWE TOEKAN 26348
uit **Bredene-aan-Zee**

P. K. als loods ! - Tekenknol van JIM SPITFIRE 30.580 uit Zelzate.

AIPTA uit **Molenbeersel** heeft de tuin met een paar dichtknollen verrijkt Ja de beste laten we hieronder volgen. **AIPTA.** Ik ben er overtuigd van dat je aanvoelt wat je schrijft, **AIPTA.** Het thema van je versje is trouwens goed gekozen, maar het zou er zoveel bij gewonnen hebben als het wat gemakkelijker gevloeid had, als je de zinsbouw geen geweld had aangedaan omwille van het rijm. Liever dichten zonder te rijmen dan rijmen zonder dichten, **AIPHA !** Toch is je versje één van de beste die in onze tuin al verschenen. Misschien kunnen ook andere rakkers nog wat leren uit :

MOEDER

Moeder, ik zie uw verre schoonheid
Maar ze bereiken kan ik niet.
Daarom is het dat ik zeer veel lijd
En wanneer ik zing : uw schoonste lied.

Moeder, gij waart de beste vrouwe,
Gij waart mijn liefste op dees aard.
Ik blijf mijn leven uw getrouwe.
Gij waart voor mij het meeste waard

Moeder, wat me nog nooit een griefde
In geheel mijn aardse leven
Was wel uw onverpoosde liefde
Die ge me steeds hebt gegeven

BLONDE TIJGER zag P. K. als kabonter op jacht.

Zesde punt van onze erewet :

Een Robbedoesrakker is niet bang, zijn handen vuil te maken, maar is zuiver in gedachten, woorden en werken.

Moeder in gedachte zie 'k komen
Uw beeltenisse naar me toe
'k Kan mijn verlangens haast niet tom n
O kom, kom nog eens, lieve moe !

AIPTA uit **Molenbeersel**

Onze onvermoeibare **RI-RANK** uit **Onze-Lieve-Vrouw-Lombeek** zond ons weer een dichtknol. Kwaad is hij niet **RI-RANK,** maar, — eerlijk gesproken, — .. prozawerk vind ik stukken beter. In je verzen offer je te veel op aan het rijm, daardoor krijgt het geheel een oppervlakkige indruk en verliest zelfs een goed gekozen onderwerp veel van zijn waarde. Toch verdient je dichtknol een plaatsje in onze Knollentuin, maar ik verwacht nog betere inzendingen van je. Hier volgt je vers :

VLAANDEREN ZAL HERLEVEN

Vroeger leefden in ons Vlaand'ren,
mannen stout en sterk ;
en ze sloegen 'tal aan spaand'ren
't valse Franse werk

Mannen, hand in hand gestreden
tegen 't vreemd gebroed,
lijk die Vlamen vroeger deden
vol van heldenmoed.

Vlamen, Vlaand'ren zal herleven
zo we strijden gaan.
En de vijand zal staan beven
voor de Leeuwenvaan.

RI-RANK
uit **O.L.V** **Lombeek.**

St. Gummaruskerk te Lier. - Nagetekend knolletje van BUCK DANNY.

ARENDSOOG, PIET WIJSNEUS REPORTER 14 en **STROPKE** stuurden uitstekende tekenknollen die alle binnenkort onze tuin zullen versieren. Piet Kwabbernoot heeft ook nog een hele stapel opstelknollen opgediept die een eervolle vermelding verdienen.

Op de eerste rij staan **Matroos VAN DER KLEIN** uit **'s Gravenwezel** en **DE WESP,** uit **Heist-op-de-Berg.** Van beide rakkers hoop ik heel spoedig nog wat knollen te ontvangen. **ROBIN-HOOD** uit **Leuven** stuurde zo'n volmaakt versje dat ik me afvraag of 't alleen maar nagetekend is of gewoon... overgeschreven.. **RI-RANK,** je « Julien » is heel vlot geschreven maar werkelijk te lang en op sommige ogenblikken niet boeiend genoeg om te kunnen verschijnen. Met spanning wacht heel het Robbedoes-huis op verder werk van jou. Is dat afgesproken ?

NUVAT DE DAPPERE zong een loflied op de spin. Maar je dichtknol is zo verbazend goed, **Nuvat.** Heb je dat helemaal alleen gedaan ? In dat geval verdien je een pluimpje.

KEN MAYNARD's beschouwingen over « Letterkundig werk bij ons » getuigen van een ernstige inspanning. Helemaal akkoord, **KEN MAYNARD !** Nu moet je ook het voorbeeld geven en ons flinke knollen sturen, niet ?

Piet klaagt nog altijd over zijn zonnesteek. Ik breng hem dus vlug de tuin uit maar groet jullie eerst nog heel hartelijk als jullie trouwe

SNUFFELTJE

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

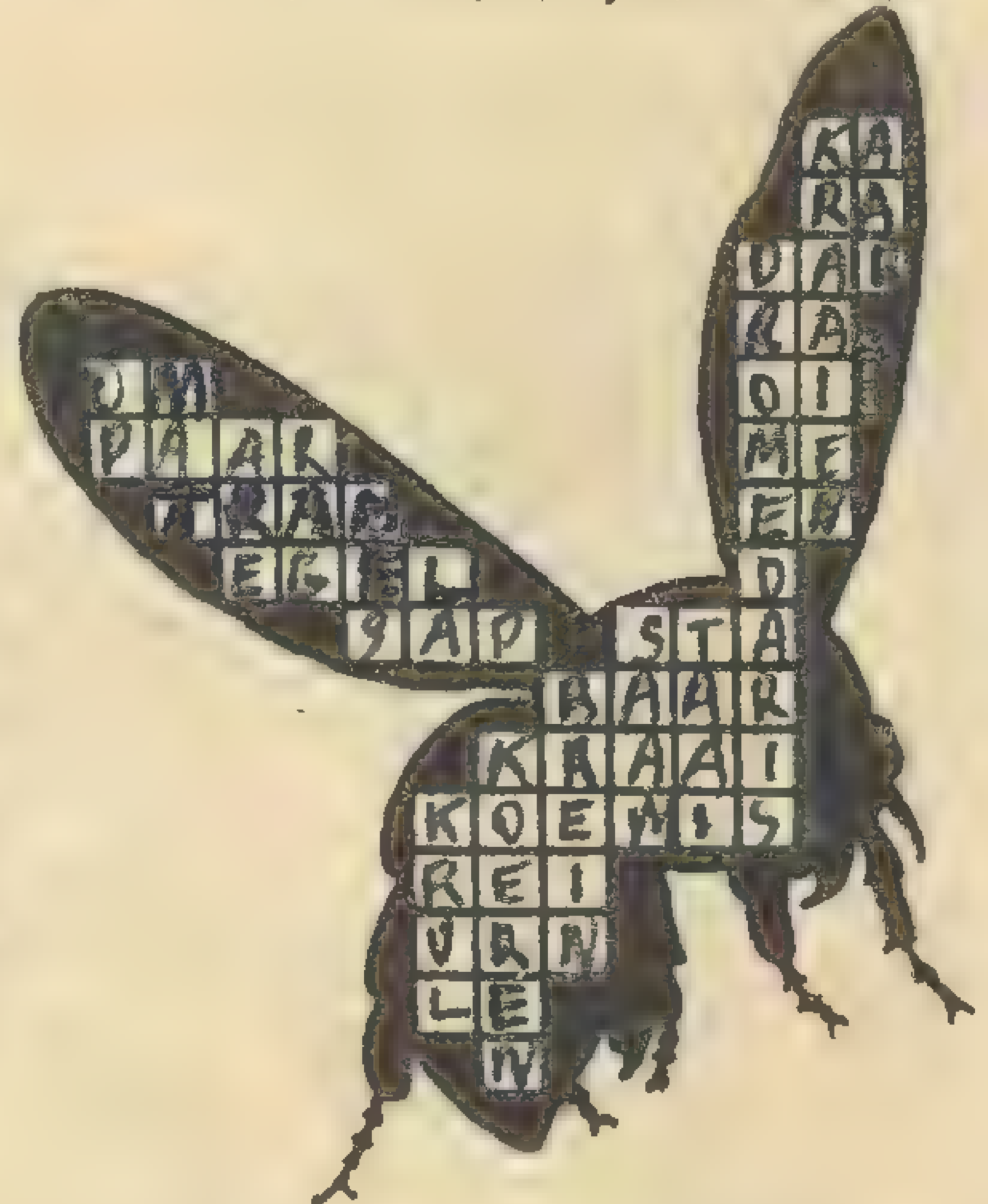
1 : Torenkauw.
2 : Aan de mast.
3 : Mannetjesbij.
4 : Egyptische Zonnegod.
5 : Rond (voorzetsel). - Uitroep.
6 : Tweetal. - Persoonlijk voornaamwoord.
7: Modern vervoermiddel. - Voegwoord.
8 : Stekelvarken.
9 : Vruchtennat. - Vervoeging van : Staan.
10 : Katafalk.
11 : Zwarte vogelsoort.
12 : Russische bedwelmende drank.
13 : Koor, rondzang.
14 : Vaas, waarin dodenas wordt bewaard.
15 : Frans lidwoord.

VERTIKAAL

1 : Boven.
2 : Vloerkleed.
3 : Vlaktemaat
4 : Spinneweb.
5 : Snijtuig.
6 : Schuifbak in een tafel. - Gedraaide haarlok.
7 : Geluid van duiven, kirren.
8 : Verstand, hersenen.
9 : Bijeen, met elkaar, aaneen.
10 : Moeilijk door kauwen klein te krijgen.
11 : Eenbultige kameel.
12 : Geluid, die de hanen maken.
13 : Deel van een korenhalm.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13.

1
2
3
4
5
6.
7
8
9
10
11
12
13.
14
15.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Ja. — 2 : De. — 3 : Po. — 4 : Aspis. — 5 : Aaneenklinken. — 6 : Brontosaurus. — 7 : Ogen, Sin. — 8 : Penant.

Vertikaal. — 1 : Cab. — 2 : Ar. — 3 : Noop. — 4 : Enge. — 5 : Eten. — 6 : Nona. — 7 : Aks, Nu. — 8 : Sla. — 9 : Pius. — 10 : Inri. — 11 : Skunk. — 12 : Es. — 13 : Pen. — 14 : Do. — 15 : Je — 16 : Ia.

Clubnieuws

Zoals de meeste rakkers was ik ervan overtuigd, dat een plaatselijke club minstens vijf tot tien leden moest tellen, en liever tien dan vijf.

Wel, op die heuglijke namiddag, nadat we Walter hadden ingelijfd, hebben we ons met ons drieën reuze vermaakt.

Walter vertelde ons zijn geheim : hij had ontdekt, dat in de Groene Gracht, die aan de andere kant van het bos lag, minstens twee grote snoeken moesten zitten. Wij konden hem nauwelijks geloven, want in de Groene Gracht zat het wel vol kikkers en dikkoppen en salamanders en ander klein watergespuis, maar snoeken had er nog niemand gezien, zelfs niet met een vergrootglas.

En toch hield Walter vol, dat hij niet alleen gedroomd had van die begeerlijke beesten en dat het niet zo moeilijk zou zijn om hen op de kop te tikken. De Groene Gracht lag bijna droog. Als we er in slaagden, in het midden een dijkje te bouwen en het water van het ene gedeelte in het andere over te scheppen, zou de buit ons niet kunnen ontsnappen.

Hoewel Jos en ik nog altijd sceptisch waren, besloten we toch, dadelijk aan de slag te gaan. Gewapend met een schop en twee emmers, liepen we achter elkaar door het bos en bereikten spoedig de Groene Gracht. Er stond nog hoogstens dertig centimeter water in. Als de snoeken thuis waren, lieten ze zich in elk geval niet zien.

We sleepten takkebossen, stenen en graszoden aan en na een half uur hadden we een heel behoorlijke dijk gebouwd. Nadderhand hebben we hem nog 'n beetje moeten verstevigen, maar hij heeft toch uitstekend dienst gedaan.

Toen gingen we aan de slag met de emmers. Dat was zeer vermoeiend werk en onze geestdrift zakte nog sneller dan het waterpeil, maar we gaven het toch niet op. Nu onze plaatselijke club voor het eerst een gezamelijke actie op touw gezet had, wilden we tot elke prijs volhouden.

Na meer dan drie uur in het modderige water te hebben rondgeploeterd, stootte Jos plotseling een soort Indianengebrul uit.

— Daar ! schreeuwde hij. Daar sparteit iets !

Terzelfdertijd sprong hij met de handen grijpensgereed naar de aangewezen plaats en even later lag hij zelf te spartelen in de modder. Beteuterd en druipend van kop tot teen richtte hij zich weer op, terwijl wij stonden te brullen van het lachen.

— Zo'n grote snoek heb ik nooit gezien ! hikte Walter.

Gelukkig had Jos alleen nog zijn broek aan en de ramp was niet zo groot. Aangezien we nu overtuigd waren, dat onze moeite niet nutteloos zou zijn, gingen we met nieuwe ijver aan het werk. We hadden nog geen tien emmers over de dijk gezet, toen ik vlak voor mijn voeten een lange, glimmende vorm zag kronkelen. Zonder er bij na te denken, bukte ik me, greep toe en... ik had de grootste snoek beet, die ik ooit met eigen ogen aanschouwd heb. Hij woog ruim vijf kilo en was bijna een halve meter lang. De snoeken uit de verhalen van vissers zijn natuurlijk groter, maar van dat soort snoeken heb ik nooit geproefd.

De onze smaakte overheerlijk. Mijn eigen moeder heeft hem voor ons gebakken en wij hebben de tweelingbroers Richard en Frederik, die we op de terugweg ontmoet hadden, op ons Robbedoesfestijn uitgenodigd.

Dat ze toen letterlijk gesmeekt hebben om bij onze club te worden ingelijfd, zal wel niemand verwonderen.

De kop van het beest willen we laten opzetten om er ons toekomstig Robbedoeslokaal mee te versieren. En wij hebben gezworen, dat dit de eerste, maar niet de laatste trofee zal zijn.

TOON.

OPROEPEN

Rakker Stefan Lecluyse, Statiestraat 61, Langemark, heeft een plaatselijke club opgericht voor rakkers, die houden van sport, voetballen, lopen, springen, enz. Tevens nodigt hij al de voetballiefhebbers uit Ieper, Zonnebeke, enz., uit om tegen zijn ploeg in het strijdperk te treden.

Rakker Victor Poets, Frans van Hamstraat 9, Lommel, heeft het plan opgevat, een correspondentie-club voor postzegelverzamelaars op te richten. Wie daar iets voor voelt, schrijft hem dadelijk.

Rakker Robert Demanet, Willem Lambertstraat 2, Eisden-Cité, richt een oproep tot alle rakkers uit die buurt om samen een plaatselijke club te stichten. Doel : voetballen, kamperen, tochtjes per fiets, zwemmen, enz.

GEHEIME BOODSCHAP

692R3J K4R9KX 4RS4NR9K X4R4S J4S+32X4N 5R9X 5+464N+ 9NX4X RX—8X47—4SN—54X NS4X NPR3J S1R9X 5036=R3JF 6+42N —73 6J9XRN—5X 4840R6H 4619SC4 NZ4K4RX - 8X7—4SH4X F69XN92X K84+—N4RS19N H46R—8X7—4S H03S— M3N64 R4SX9N 641R9X 5J4S6414RZ 3NX4N79 6842 —XF6 -- 96X+ --R74N.

De
Leeuw
van
Vlaanderen
naar het beroemde werk
van H.CONSCIENCE
Platen van Wik
Scenario van P DURBIN

ONS LEVEN IS IN UW HANDEN, VLAMING
LEGT UW WAPENS NEER
WE MOETEN NU ALLEEN NOG DE DOCHTER VAN DE LEEUW ZOEKEN

ONMIDDELLIJK GAAN DE VLAMINGEN OP ZOEK...
IK ZAL MET HERMAN DE LINKERVLEUGEL NEMEN
DE BEENHOUWERS ZULLEN DE RECHTER-VLEUGEL VOOR HUN REKENING NEMEN.
LAAT ONS DADELIJK BEGINNEN.

BREYDEL ZELF GEEFT HET VOORBEELD

MAAR AL HUN MOEITE IS TEVERGEEFS.
IETS GEVONDEN?
NEEN, MEESTER
NIETS.
HET SLOT IS LEEG!

DE SCHURKEN! ZE HEBBEN MACHTELD ONTVOERD. STEEKT HET VUUR AAN HET SLOT, MAKKERS!

ONDER LUIDE ZEGEKRETEN GEVEN DE VLAMINGEN GEHOOR AAN DIT BEVEL

TWEE UUR LATER TREKKEN ZE ZINGEND NAAR BRUGGE TERWIJL HET BRANDENDE KASTEEL DE LUCHT IN RODE LAAIE ZET

de BLAUWE SPERWER

door Sirius

DE AGENT VERLAAT HET HUIS. DE BENDE MAAKT ZICH KLAAR TOT DE AANVAL.

Larsen verliest het geduld

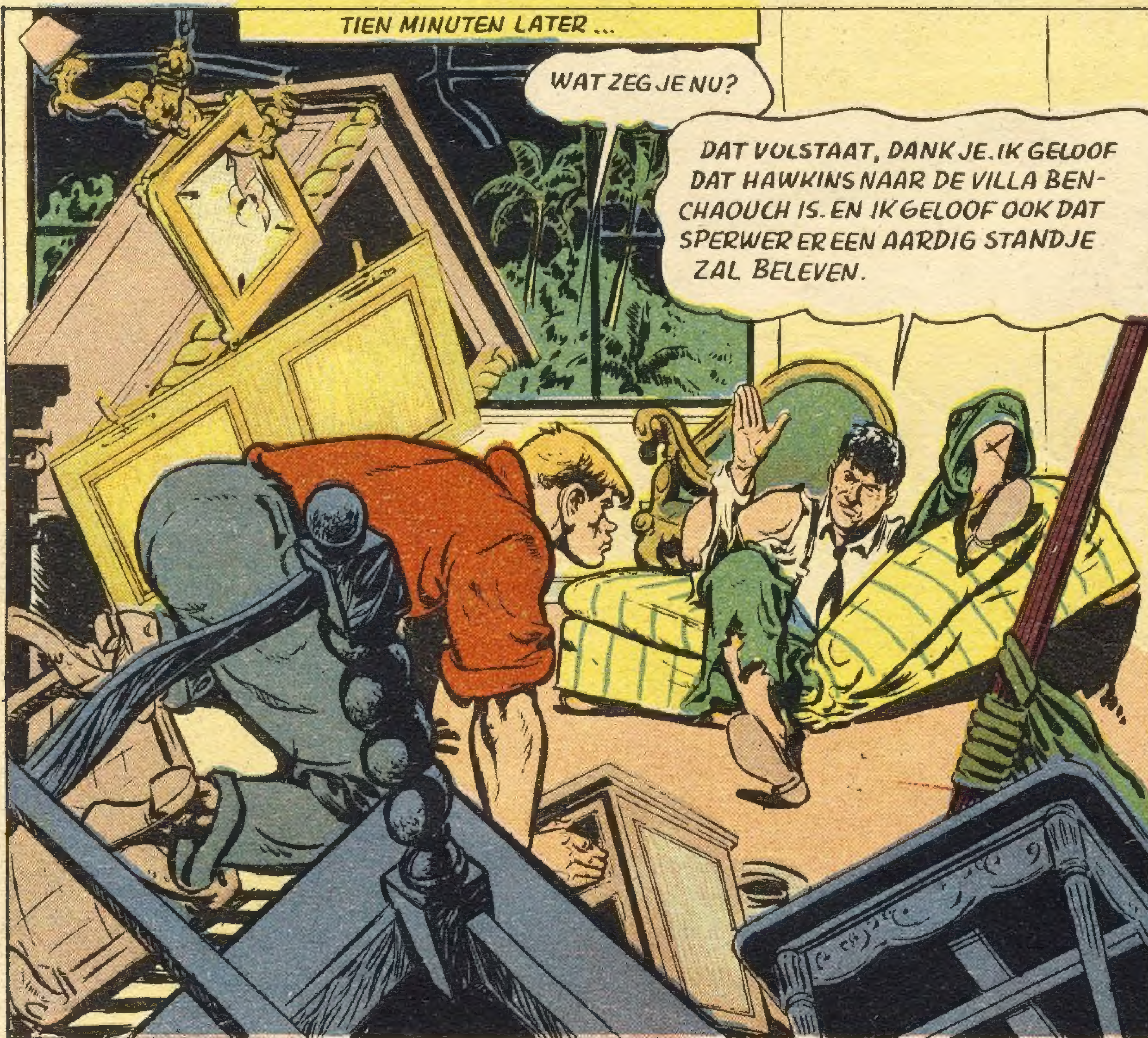

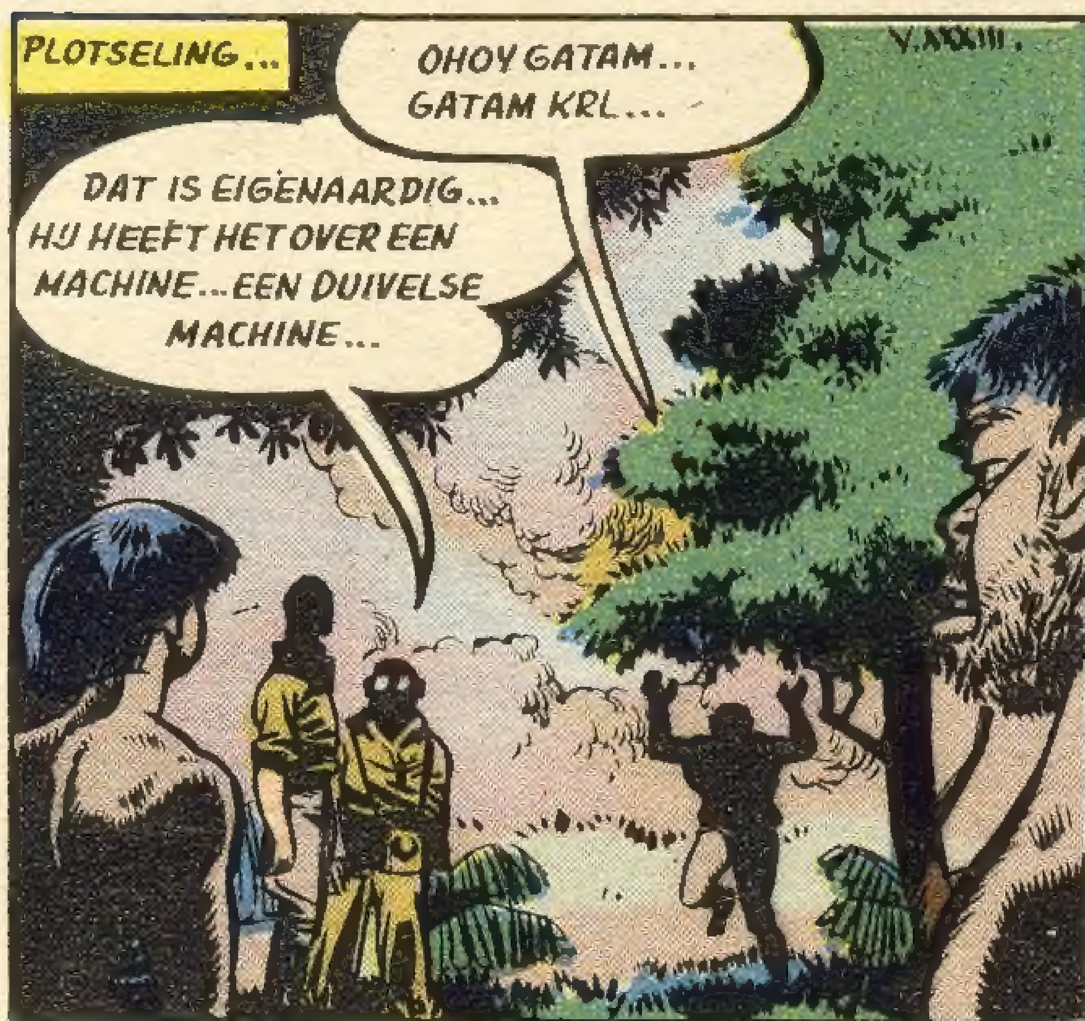
Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

DE HEBZUCHT BELET DE TWEE SCHURKEN NUCHTER NA TE DENKEN EN ZE WORDEN DOOR DE INSTORTING VAN DE BRANDENDE TEMPEL VERRAST.

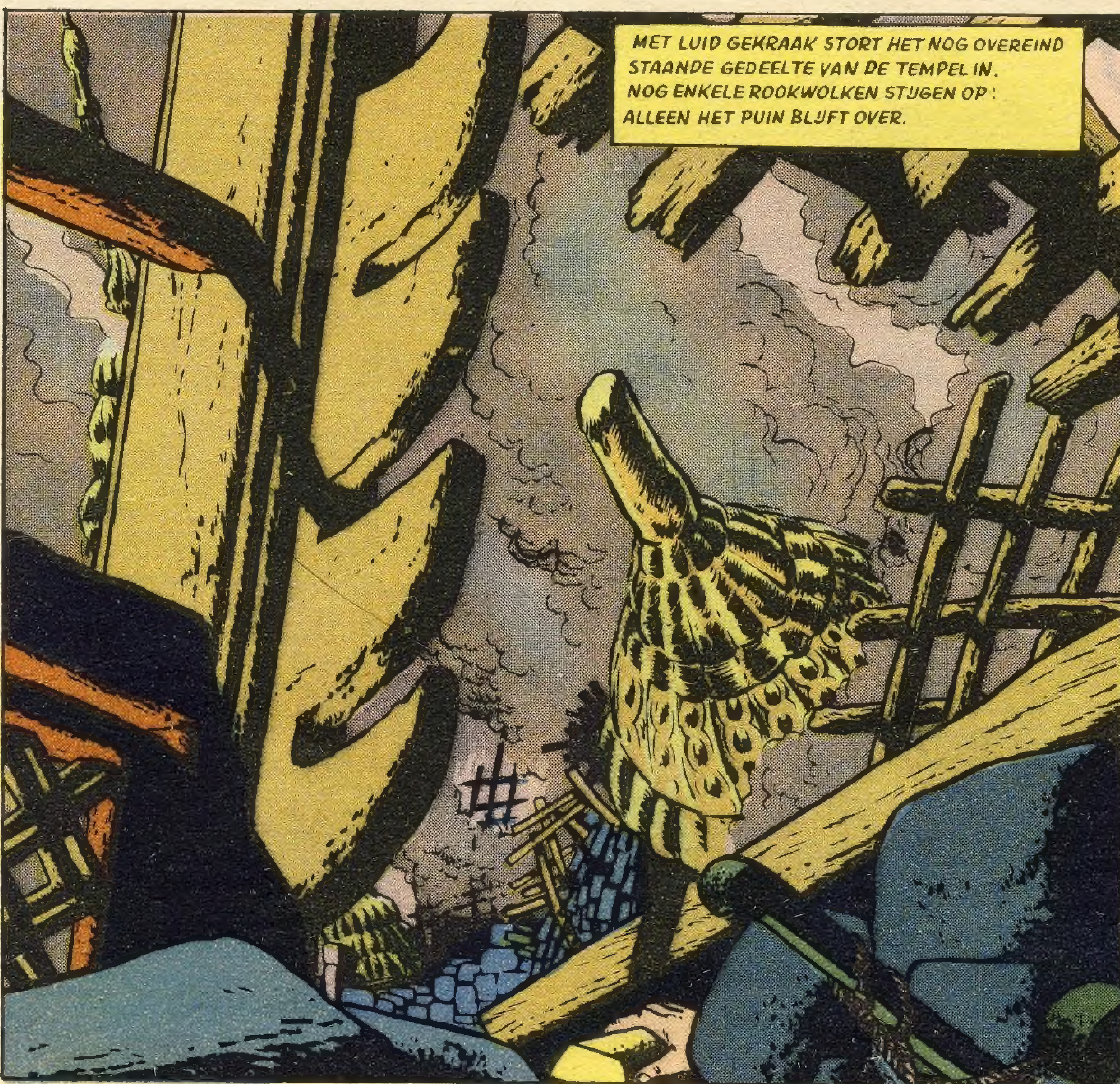

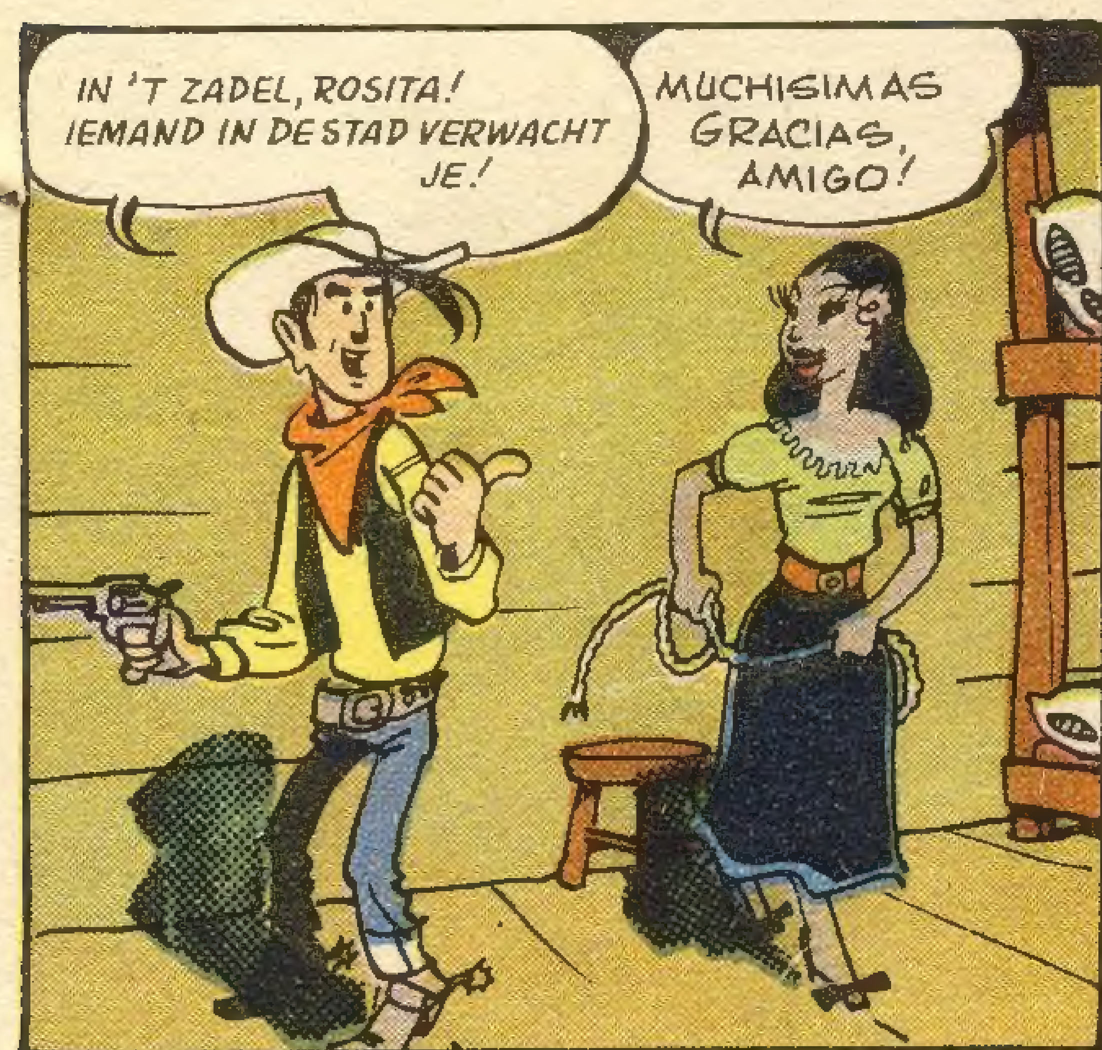
LUCKY LUKE

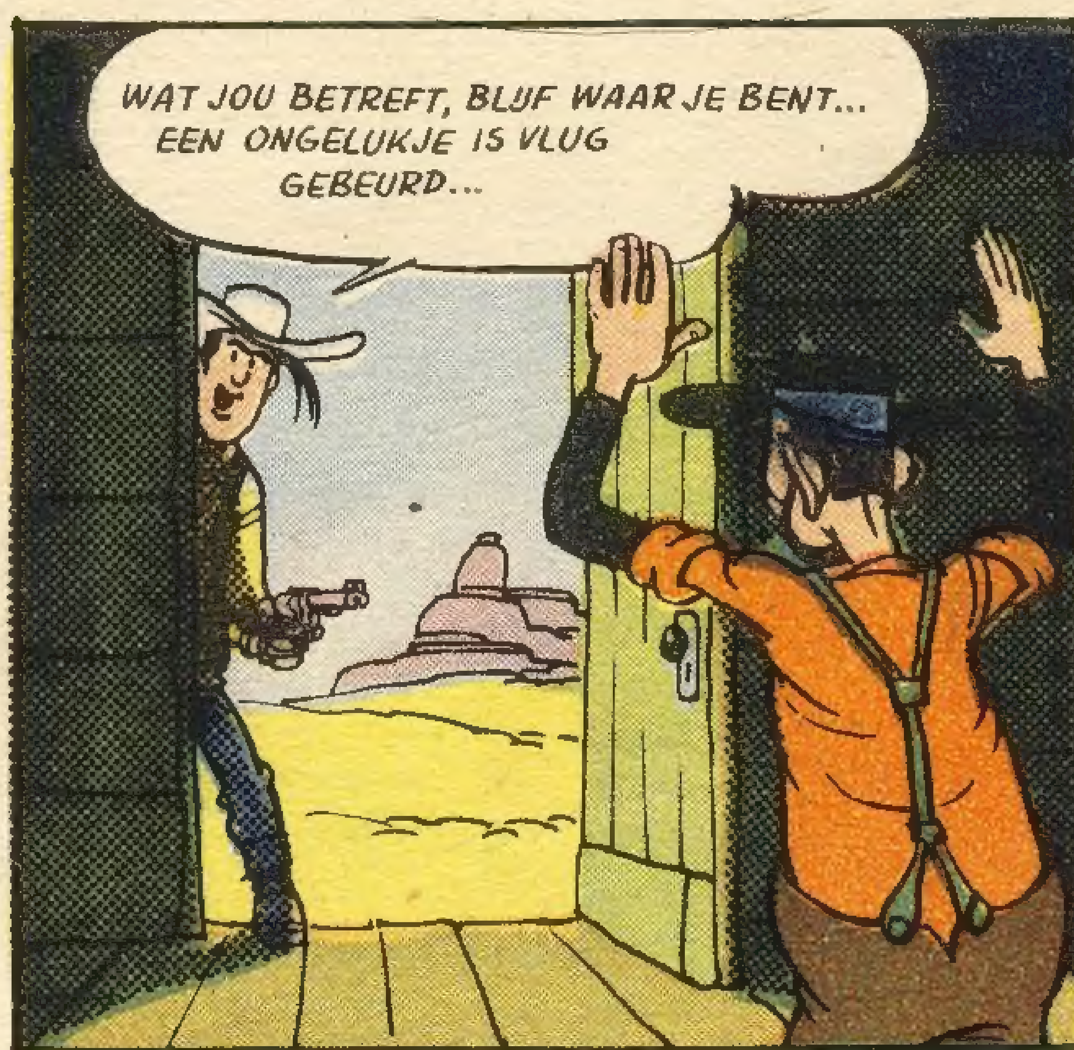
LUCKY HEEFT ROSITA'S SPOOR TERUGGEVONDEN...

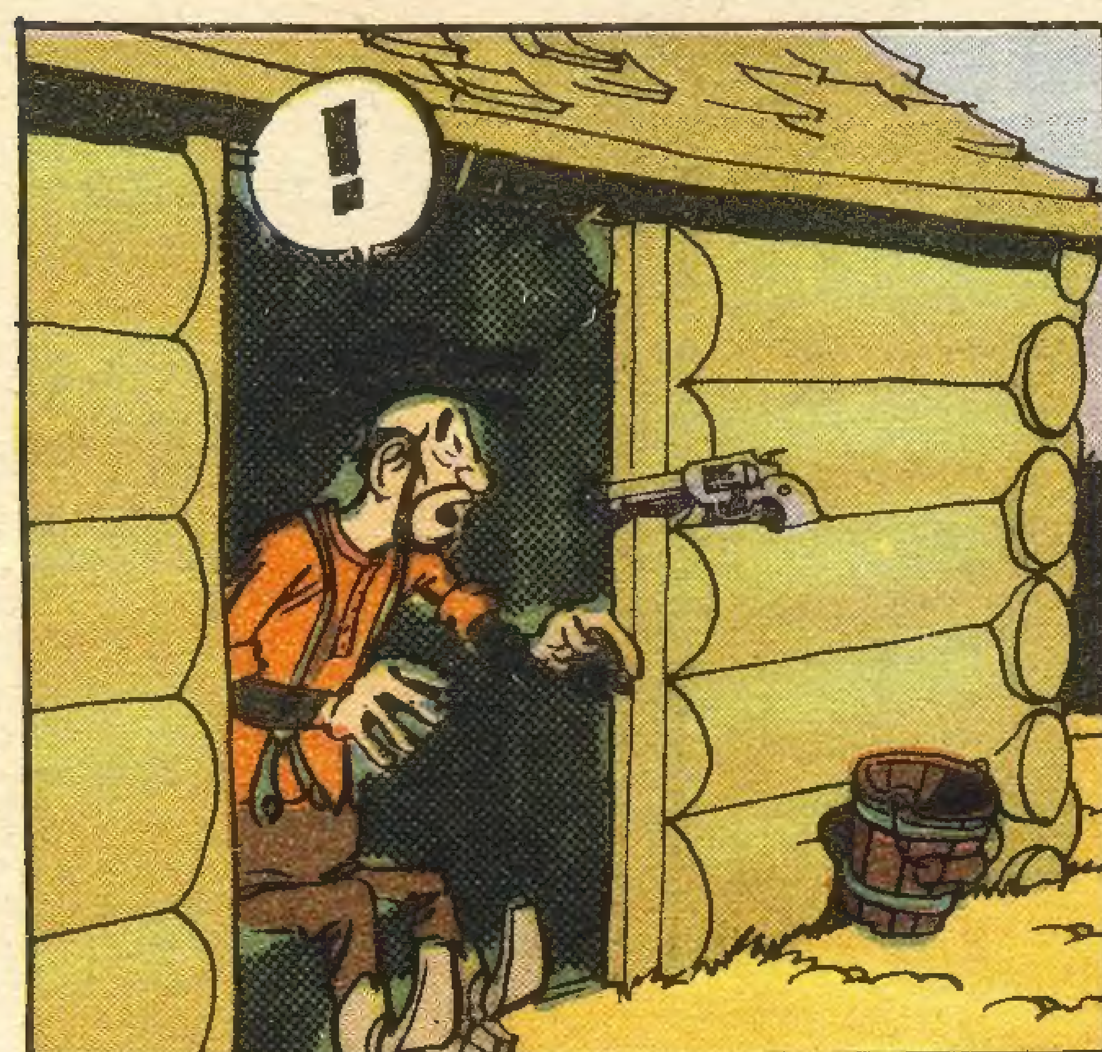

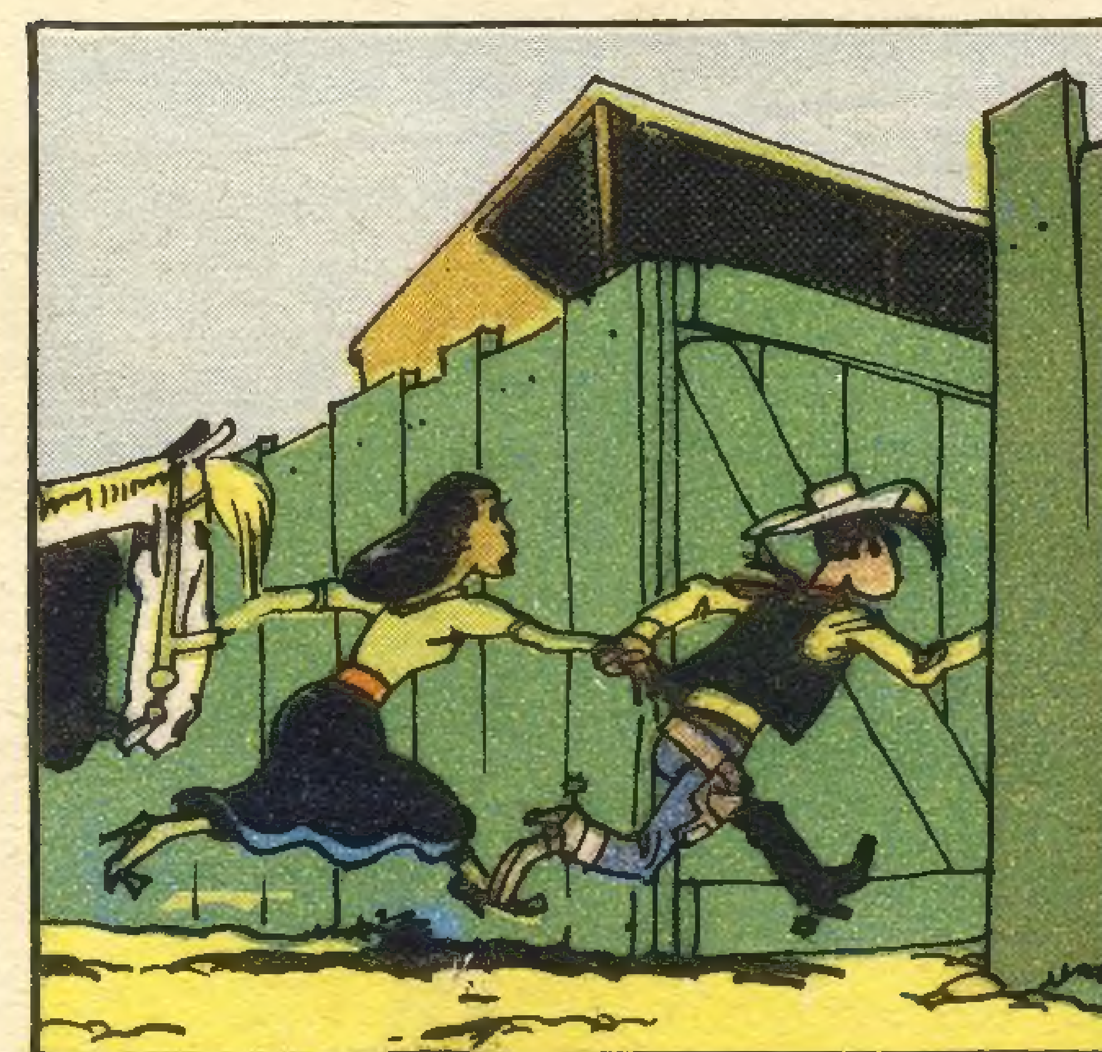

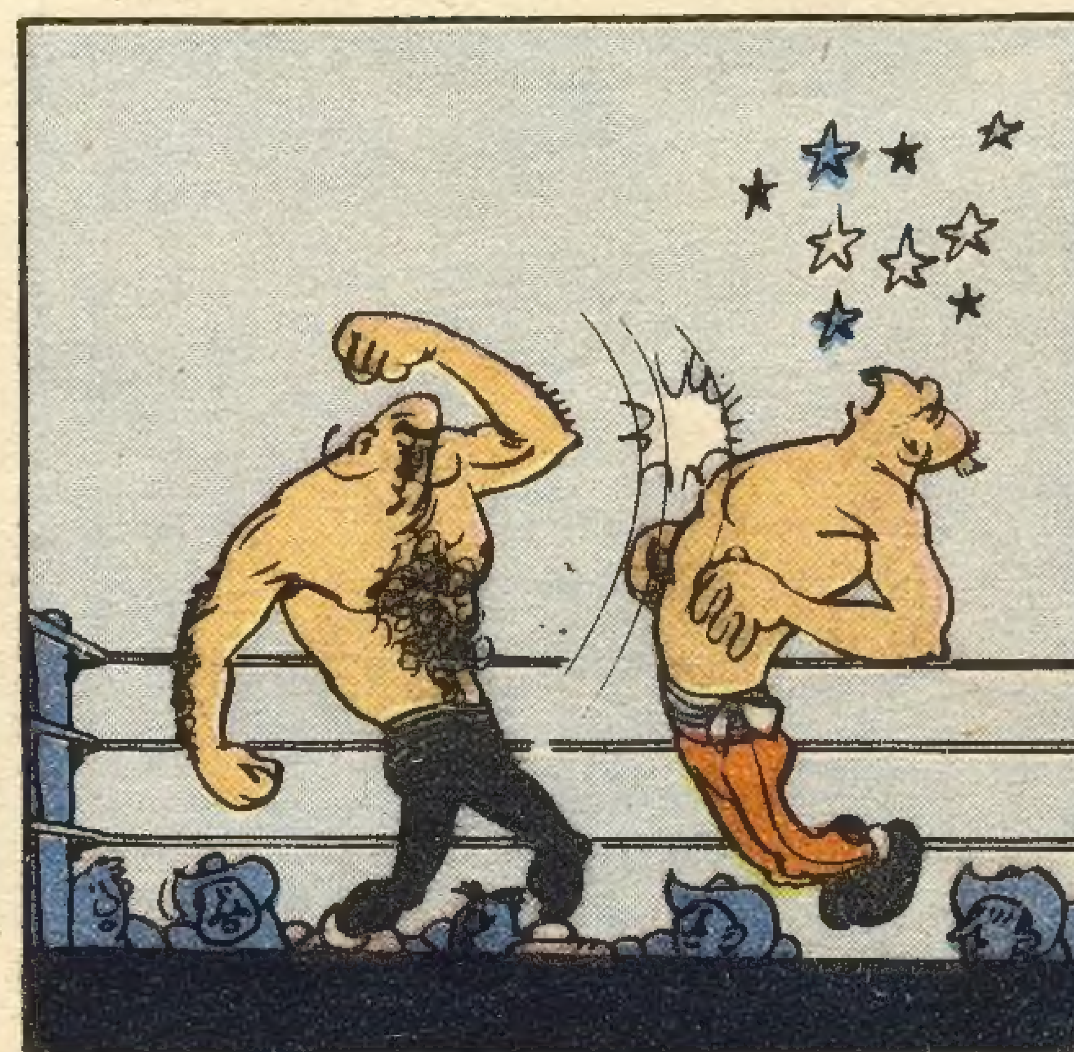

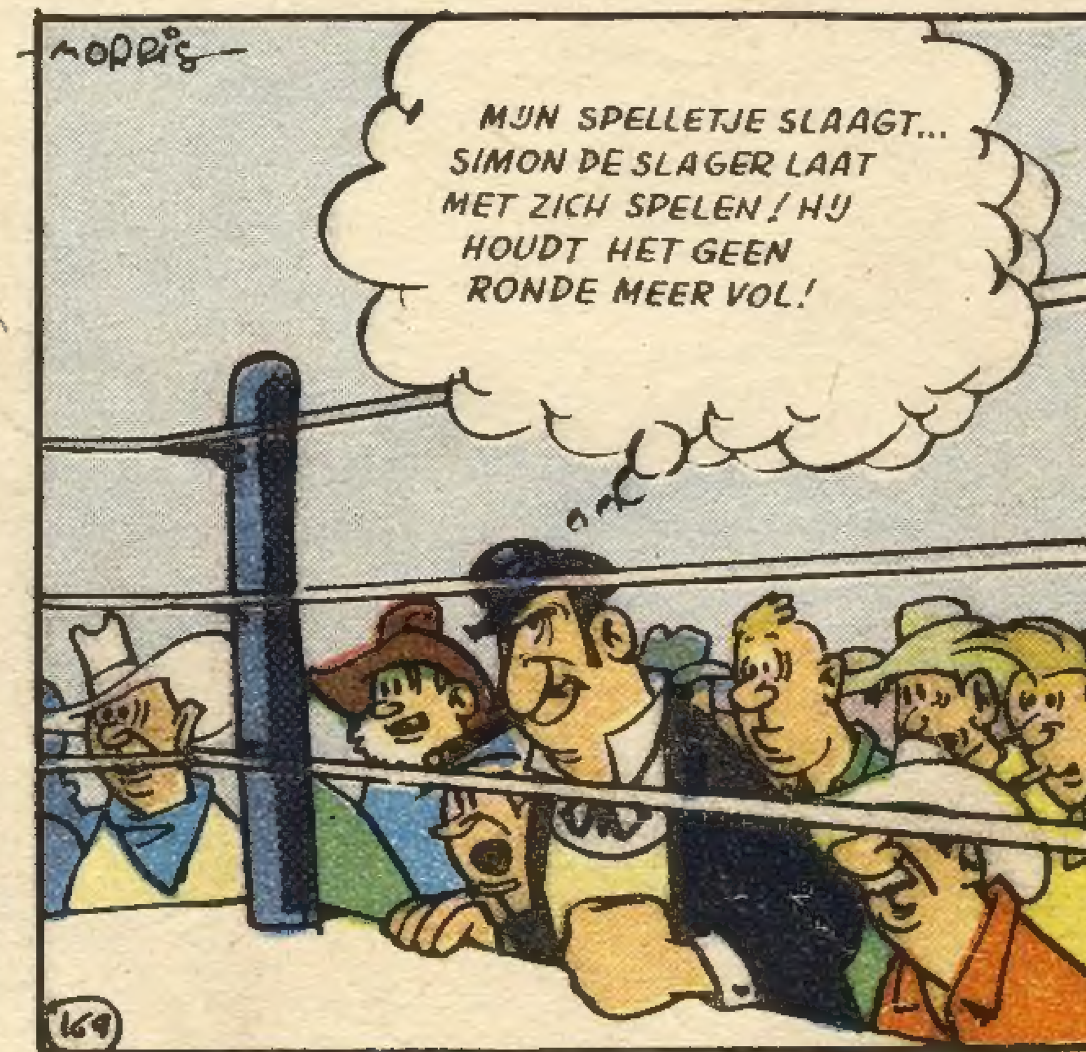

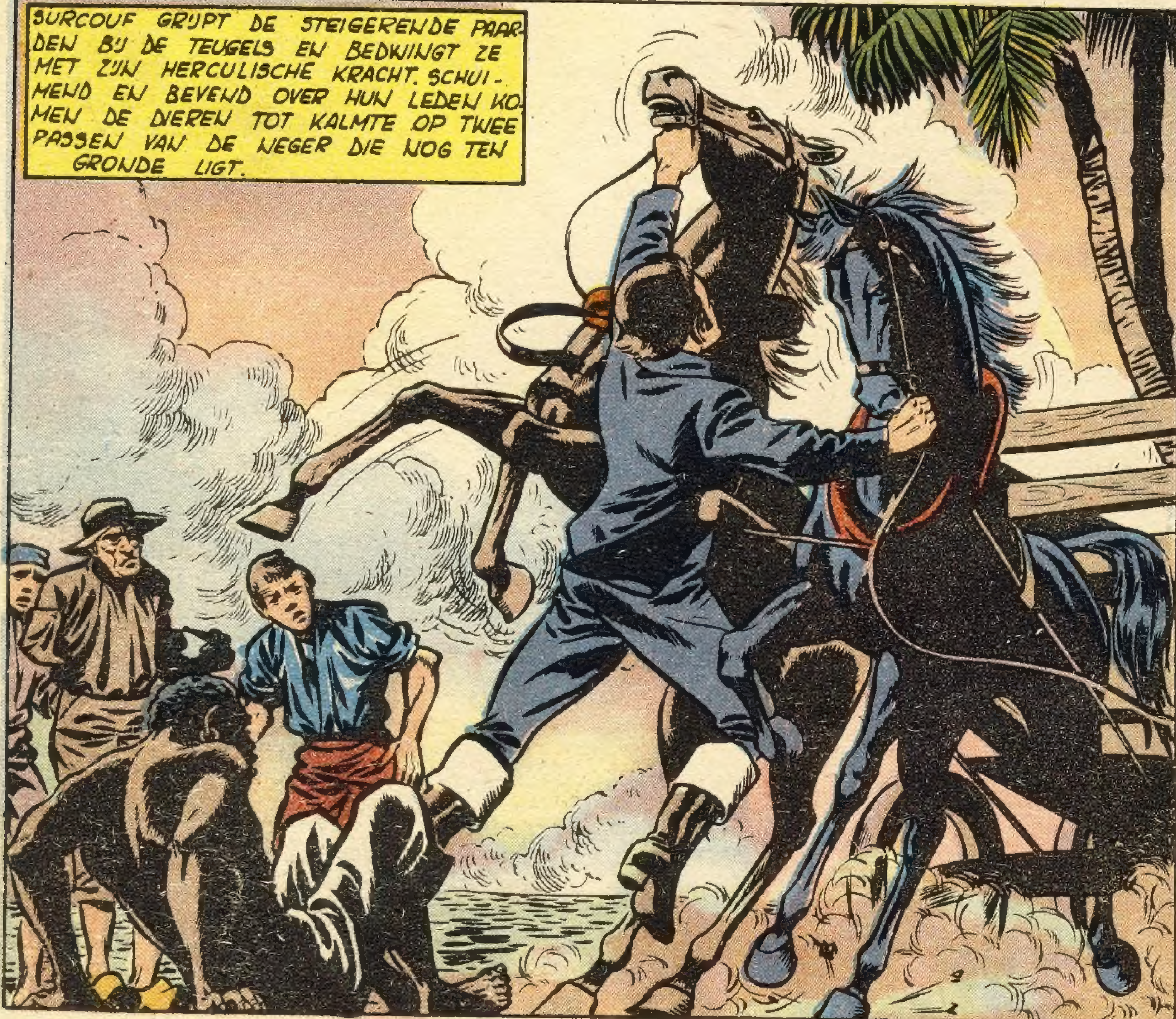

SURCOUF DE KAPERSKONING

SURCOUF LIGT VOOR ANKER IN DE HAVEN VAN DE MASKARENEN. EEN NEGER LOOPT GEVAAR DOOR EEN PAAR OP HOL GESLAGEN PAARDEN VERPLETTERD TE WORDEN.

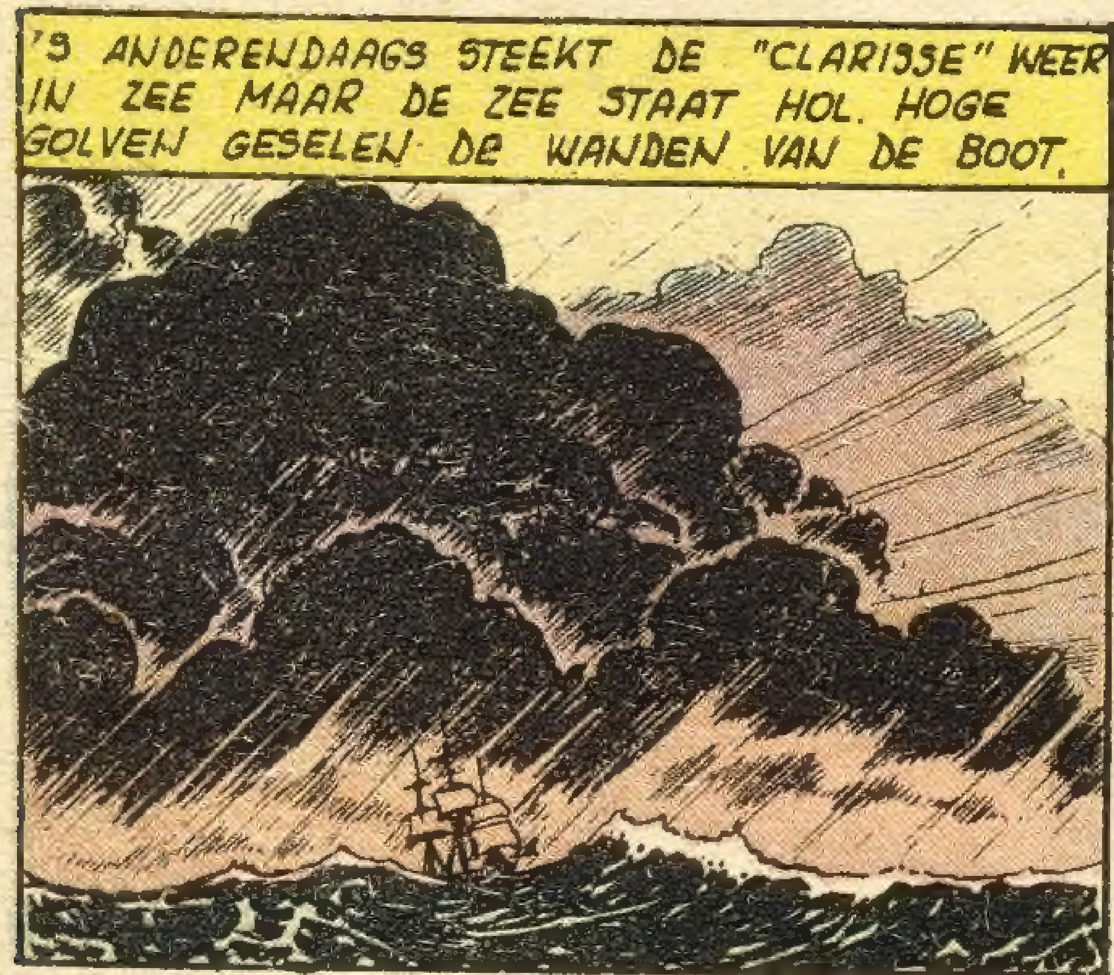

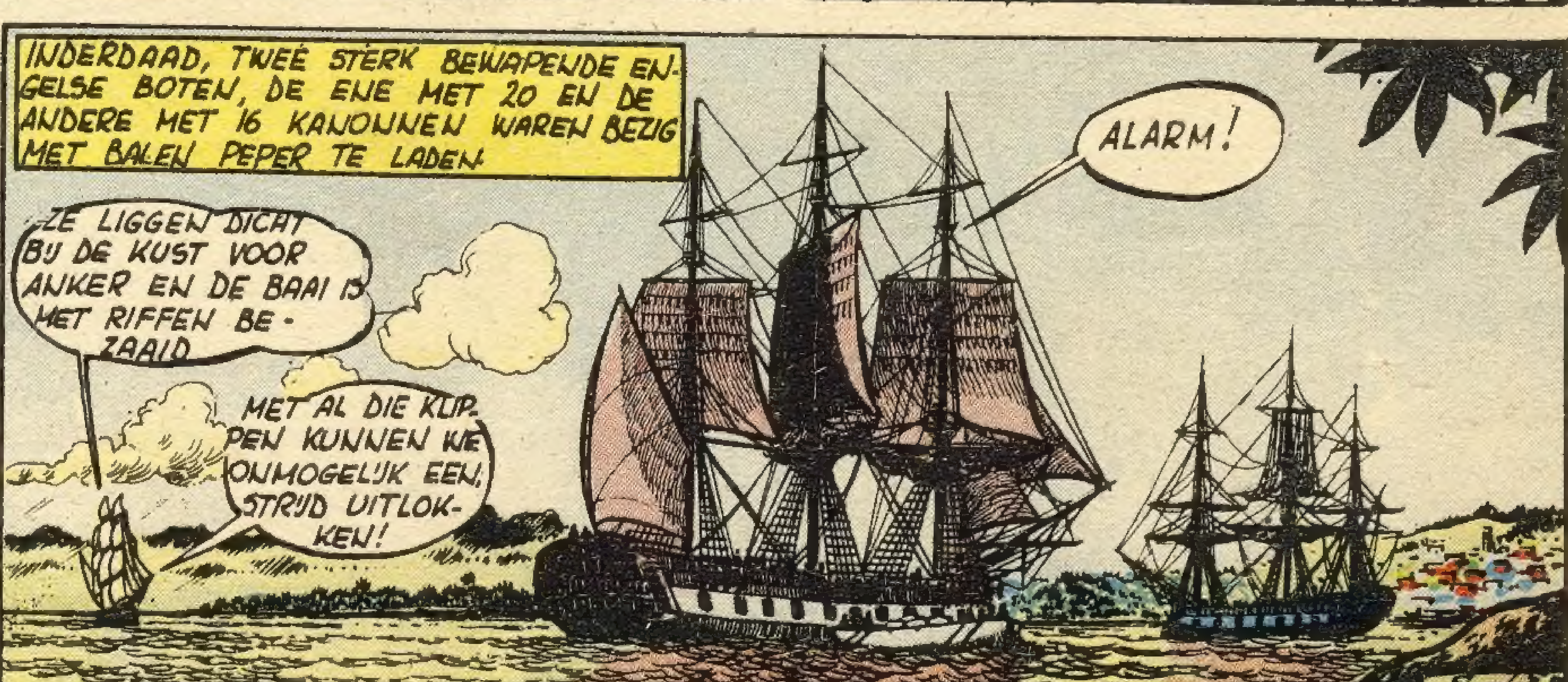

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.